

REGULAMENTUL (UE) NR. 347/2013 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 17 aprilie 2013

privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene, de abrogare a Deciziei nr. 1364/2006/CE și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 172,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

(1) La 26 martie 2010, Consiliul European a aprobat propunerea Comisiei de lansare a unei noi strategii „Europa 2020”. Una dintre prioritățile Strategiei Europa 2020 o reprezintă creșterea sustenabilă prin promovarea unei economii cu o utilizare mai eficientă a resurselor, mai sustenabilă și mai competitivă. Strategia plasa infrastructurile energetice pe primul loc în cadrul inițiativei emblematică „O Europă eficientă din punctul de vedere al utilizării resurselor”, subliniind necesitatea actualizării rapide a rețelelor Europei și a interconectării acestora la nivel continental, în special pentru a integra sursele regenerabile de energie.

(2) Obiectivul convenit în cadrul concluziilor Consiliului European de la Barcelona din martie 2002, care prevede ca toate statele membre să aibă un nivel de interconectare din punct de vedere al energiei electrice echivalent cu cel puțin 10 % din capacitatea lor de producție instalată, nu a fost încă atins.

(3) În comunicarea sa intitulată „Priorități în domeniul infrastructurii energetice ante și post 2020 – Plan de realizare a unei rețele energetice europene integrate”, urmată de concluziile Consiliului din 28 februarie 2011 și de rezoluția Parlamentului European ⁽⁴⁾, Comisia a solicitat o nouă politică privind infrastructura energetică în vederea optimizării dezvoltării rețelelor la nivel european în perioada ante și post 2020, pentru a permite Uniunii să își atingă obiectivele esențiale de politică energetică în materie de competitivitate, sustenabilitate și siguranță în aprovizionare.

(4) Consiliul European din 4 februarie 2011 a subliniat nevoia de a moderniza și extinde infrastructura energetică a Europei și de a interconecta rețelele dincolo de frontiere, pentru a asigura funcționarea solidarității dintre statele membre, realizarea rutelor alternative de aprovizionare sau de transport și a surselor de energie alternative și dezvoltarea energiei din surse regenerabile pentru a intra în concurență cu sursele tradiționale. Consiliul European a insistat asupra faptului că, ulterior anului 2015, niciun stat membru nu ar trebui să rămână izolat în afara rețelelor europene de gaze și energie electrică sau să-și vadă siguranța energetică periclitată de lipsa conexiunilor adecvate.

(5) Decizia nr. 1364/2006/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ stabilește orientări pentru rețelele energetice transeuropene (TEN-E). Respectivele orientări urmăresc să sprijine finalizarea pieței energetice interne a Uniunii, încurajând în același timp raționalizarea producției, transportului, distribuției și utilizării resurselor de energie, să reducă gradul de izolare a regiunilor mai puțin favorizate și insulare, să garanteze siguranța și diversificarea în aprovizionare cu energie a Uniunii, a surselor și a rutelor, inclusiv prin cooperarea cu țări terțe, și să contribuie la dezvoltarea durabilă și protecția mediului.

(6) Evaluarea cadrului TEN-E actual a arătat clar că, deși acest cadru a avut o contribuție pozitivă la proiectele selectate, acordându-le vizibilitate politică, nu a adus perspectiva, concentrarea și flexibilitatea necesare pentru a acoperi lacunele identificate în ceea ce privește infrastructura. Prin urmare, Uniunea ar trebui să-și intensifice eforturile pentru a face față provocărilor viitoare din acest domeniu și ar trebui acordată atenția corespunzătoare identificării viitoarelor posibile lacune în ceea ce privește cererea și oferta de energie.

⁽¹⁾ JO C 143, 22.5.2012, p. 125.

⁽²⁾ JO C 277, 13.9.2012, p. 137.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 12 martie 2013 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 21 martie 2013.

⁽⁴⁾ Rezoluția Parlamentului European din 5 iulie 2011 referitoare la prioritățile în domeniul infrastructurii energetice ante și post 2020 (JO C 33 E, 5.2.2013, p. 46).

⁽⁵⁾ JO L 262, 22.9.2006, p. 1.

- (7) Accelerarea renovării infrastructurilor energetice existente și construcția unora noi este esențială pentru realizarea obiectivelor Uniunii în ceea ce privește politica în domeniul energiei și climei, respectiv finalizarea pieței interne a energiei, garantarea siguranței în aprovizionare, în special cu gaze și petrol, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu 20 % (30 % în anumite condiții), majorarea cotei deținute de energia din surse regenerabile în consumul final de energie până la 20 % ⁽¹⁾ și atingerea unei creșteri de 20 % a eficienței energetice până în 2020, creșterea eficienței energetice putând contribui la reducerea necesității de a construi noi infrastructuri. În același timp, Uniunea trebuie să își pregătească infrastructura pentru continuarea decarbonizării sistemului său energetic pe termen mai lung, mergând către 2050. Prin urmare, prezentul regulament ar trebui să poată include și posibile obiective viitoare privind politica Uniunii în materie de energie și de climă.
- (8) Deși Directiva 2009/72/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă a energiei electrice ⁽²⁾ și Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale ⁽³⁾ prevăd o piață internă a energiei, piața rămâne fragmentată din cauza interconexiunilor insuficiente între rețelele energetice naționale și a utilizării sub nivelul optim a infrastructurii energetice existente. Cu toate acestea, rețelele integrate la nivelul Uniunii și implementarea rețelelor inteligente sunt esențiale pentru asigurarea unei piețe competitive și funcționale în mod corespunzător, pentru utilizarea optimă a infrastructurii energetice, pentru asigurarea unei eficiențe energetice sporite și a integrării surselor de energie regenerabilă distribuită și pentru promovarea creșterii, a ocupării forței de muncă și a dezvoltării durabile.
- (9) Infrastructura energetică a Uniunii ar trebui modernizată pentru a preveni defecțiunile tehnice și a spori rezistența acesteia în fața unor astfel de defecțiuni, a dezastrelor naturale sau provocate de om, a efectelor adverse ale schimbărilor climatice și a amenințărilor la adresa securității, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene, așa cum au fost definite în Directiva 2008/114/CE a Consiliului din 8 decembrie 2008 privind identificarea și desemnarea infrastructurilor critice europene și evaluarea necesității de îmbunătățire a protecției acestora ⁽⁴⁾.
- (10) Transportarea petrolului mai degrabă prin conducte terestre decât pe apă poate contribui în mod semnificativ la reducerea riscurilor pentru mediu asociate transportului de petrol.
- (11) Importanța rețelelor inteligente pentru realizarea obiectivelor de politică energetică ale Uniunii a fost recunoscută în Comunicarea Comisiei din 12 aprilie 2011 intitulată „Rețele inteligente: de la inovare la implementare”.
- (12) Instalațiile de stocare a energiei și instalațiile de recepție, de stocare și de regazeificare sau decomprimare pentru gaz natural lichefiat (GNL) sau gaz natural comprimat (GNC) au un rol din ce în ce mai important în crearea unei infrastructuri energetice europene. Extinderea unor astfel de instalații de infrastructură energetică reprezintă un element important al unei infrastructuri de rețea funcționale.
- (13) Comunicarea Comisiei din 7 septembrie 2011 intitulată „Politica energetică a UE: angajarea în relații cu parteneri din afara frontierelor noastre” a subliniat necesitatea ca Uniunea să includă promovarea dezvoltării infrastructurii energetice în relațiile sale externe, în vederea sprijinirii dezvoltării socioeconomice dincolo de frontierele Uniunii. Uniunea ar trebui să faciliteze proiectele de infrastructură care leagă rețelele energetice ale Uniunii cu rețelele țărilor terțe, în special cu cele ale țărilor învecinate și cu cele ale țărilor cu care Uniunea a stabilit forme de cooperare specifice în domeniul energiei.
- (14) Pentru a asigura stabilitatea tensiunii și a frecvenței ar trebui acordată o atenție specială stabilității rețelei de energie electrică europeană în condițiile de variabilitate cauzate de aportul din ce în ce mai mare al energiei din surse regenerabile de natură variabilă.
- (15) Necesarul de investiții în infrastructurile de transport al energiei electrice și al gazelor de importanță europeană a fost estimat la aproximativ 200 miliarde EUR până în 2020. Creșterea semnificativă a volumului investițiilor, comparativ cu tendințele din trecut, și necesitatea stringentă de a pune în aplicare prioritățile privind infrastructura energetică impun o nouă abordare a modului în care infrastructurile energetice, în special cele de natură transfrontalieră, sunt reglementate și finanțate.
- (16) Documentul de lucru al serviciilor Comisiei adresat Consiliului din 10 iunie 2011 intitulat „Necesitățile de investiții în infrastructura energetică și cerințele legate de finanțare” a subliniat faptul că aproximativ jumătate din totalul investițiilor necesare în deceniul care se va încheia în 2020 riscă să nu se materializeze în timp util sau deloc, din cauza obstacolelor legate de autorizare, aspecte legate de reglementare și finanțare.

⁽¹⁾ Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile (JO L 140, 5.6.2009, p. 16).

⁽²⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 55.

⁽³⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 94.

⁽⁴⁾ JO L 345, 23.12.2008, p. 75.

- (17) Prezentul regulament stabilește norme referitoare la dezvoltarea și realizarea prompte a interoperabilității rețelelor energetice transeuropene, în scopul îndeplinirii obiectivelor de politică energetică din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), al asigurării funcționării pieței interne a energiei și a siguranței în aprovizionare în Uniune, al promovării eficienței energetice și economisirii energiei, al dezvoltării de forme noi de energie din surse regenerabile, precum și al promovării interconectării rețelelor energetice. Prin urmărirea acestor obiective, prezentul regulament contribuie la o creștere inteligentă, sustenabilă și favorabilă incluziunii și aduce beneficii întregii Uniuni din punctul de vedere al competitivității și coeziunii economice, sociale și teritoriale.
- (18) În vederea dezvoltării rețelelor transeuropene și a interoperabilității efective a acestora, este esențială asigurarea coordonării operaționale dintre operatorii de transport și de sistem (OTS) de energie electrică. Pentru a asigura condiții uniforme pentru punerea în aplicare a dispozițiilor relevante din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică⁽¹⁾, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Competențele respective ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie⁽²⁾. Ar trebui folosită procedura de examinare pentru adoptarea liniilor directoare privind punerea în aplicare a coordonării operaționale dintre OTS de energie electrică la nivelul Uniunii, având în vedere faptul că respectivele linii directoare se vor aplica la modul general tuturor OTS.
- (19) Agenției pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei („agenția”) instituită prin Regulamentul (CE) nr. 713/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁽³⁾ îi revin importante atribuții suplimentare în temeiul prezentului regulament și ar trebui să-i revină dreptul de a percepe taxe pentru unele dintre aceste atribuții suplimentare.
- (20) În urma unor consultări aprofundate cu toate statele membre și părțile interesate, Comisia a identificat 12 priorități strategice privind infrastructura energetică transeuropeană, a căror implementare până în anul 2020 este crucială pentru realizarea obiectivelor Uniunii în ceea ce privește politica în domeniul energiei și climatei. Aceste priorități acoperă diferite zone geografice sau domenii tematice în sectorul transportului și depozitării energiei electrice, al transportului și depozitării gazelor și al infrastructurii pentru gaz natural lichefiat sau comprimat, al rețelelor inteligente, al autostrăzilor de energie electrică, al transportului dioxidului de carbon și al infrastructurii petroliere.
- (21) Proiectele de interes comun ar trebui să respecte criterii comune, transparente și obiective, în vederea contribuției acestora la obiectivele politicii energetice. În cazul energiei electrice și al gazelor, pentru a fi eligibile pentru includerea pe cea de a doua listă a Uniunii și pe listele următoare ale Uniunii, proiectele ar trebui să facă parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei pentru zece ani. Planul respectiv ar trebui să țină seama în mod deosebit de concluziile Consiliului European din 4 februarie 2011 cu privire la necesitatea integrării piețelor periferice ale energiei.
- (22) Ar trebui înființate grupuri regionale care să propună și să evalueze proiecte de interes comun, creându-se astfel liste regionale de proiecte de interes comun. Pentru a asigura un consens larg, aceste grupuri regionale ar trebui să asigure o cooperare strânsă între statele membre, autoritățile naționale de reglementare, inițiatorii proiectelor și părțile interesate. Cooperarea ar trebui să se sprijine pe cât posibil pe structurile de cooperare regională existente ale autorităților naționale de reglementare și ale OTS și pe alte structuri înființate de statele membre și de Comisie. În contextul acestei cooperări, autoritățile naționale de reglementare ar trebui, atunci când este cazul, să ofere consultanță grupurilor regionale, printre altele cu privire la fezabilitatea aspectelor legate de reglementare ale proiectelor propuse și la fezabilitatea calendarului propus pentru aprobarea normativă.
- (23) Pentru a garanta faptul că lista proiectelor de interes comun a Uniunii („lista Uniunii”) se limitează la acele proiecte care contribuie cel mai mult la punerea în aplicare a coridoarelor și domeniilor prioritare în materie de infrastructură energetică strategică, ar trebui să se delege Comisiei competența de a adopta și de a revizui lista Uniunii, în conformitate cu articolul 290 din TFUE, respectându-se totodată dreptul statelor membre de a aproba proiectele de interes comun care au legătură cu teritoriul lor. Conform analizei efectuate în evaluarea impactului care însoțește propunerea care a generat prezentul regulament, numărul acestor proiecte este estimat la aproximativ 100 în domeniul energiei electrice și 50 în domeniul gazelor. Ținând seama de această estimare și de necesitatea de a asigura realizarea obiectivelor prezentului regulament, numărul total de proiecte de interes comun ar trebui să rămână la un nivel ușor de gestionat și, prin urmare, nu ar trebui să fie cu mult mai mare de 220. Comisia, atunci când pregătește și elaborează acte delegate, ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliul.

⁽¹⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 15.

⁽²⁾ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

⁽³⁾ JO L 211, 14.8.2009, p. 1.

- (24) La fiecare doi ar trebui stabilită o nouă listă a Uniunii. Proiectele de interes comun finalizate sau care nu mai îndeplinesc criteriile și cerințele relevante stabilite prin prezentul regulament nu ar trebui să figureze pe următoarea listă a Uniunii. Din acest motiv, proiectele existente de interes comun care urmează să fie incluse în următoarea listă a Uniunii ar trebui să participe la același proces de selecție pentru stabilirea listelor regionale și a listei Uniunii ca proiectele propuse; cu toate acestea, ar trebui acordată atenție reducerii la minimum a poverii administrative, de exemplu utilizând în măsura posibilului informațiile furnizate anterior și ținând seama de rapoartele anuale ale inițiatorilor proiectelor.
- (25) Proiectele de interes comun ar trebui implementate cât mai rapid posibil și ar trebui monitorizate și evaluate cu atenție, reducând la minimum povara administrativă suportată de inițiatorii proiectelor. Comisia ar trebui să desemneze coordonatori europeni în cazul proiectelor care se confruntă cu dificultăți deosebite.
- (26) Procedurile de autorizare nu ar trebui nici să antreneze sarcini administrative disproporționate în raport cu dimensiunea sau complexitatea proiectului, nici să impună bariere în calea dezvoltării rețelelor trans-europene și a accesului pe piață. Concluziile Consiliului din 19 februarie 2009 au evidențiat nevoia de a identifica și înlătura barierele în calea investițiilor, inclusiv prin fluidizarea procedurilor de planificare și consultare. Aceste concluzii au fost reiterate de concluziile Consiliului European din 4 februarie 2011, care au subliniat din nou importanța fluidizării și îmbunătățirii procedurilor de autorizare, respectând în același timp competențele naționale.
- (27) Planificarea și implementarea proiectelor de interes comun ale Uniunii în domeniul infrastructurilor energetice, de transport și de telecomunicații ar trebui coordonate pentru a genera sinergii în cazurile în care acest lucru este recomandabil din punct de vedere global economic sau tehnic sau din perspectiva mediului sau amenajării teritoriale, acordându-se atenția cuvenită aspectelor relevante legate de siguranță. Astfel, atunci când se planifică diferitele rețele europene, ar putea să se acorde prioritate integrării rețelelor de transport, de comunicare și energetice, cu scopul de a asigura folosirea unor suprafețe minime de teren și garantând totodată, acolo unde este posibil, reutilizarea rutelor existente sau dezafectate, pentru a reduce la minimum efectele negative sociale, economice, de mediu și financiare.
- (28) Proiectele de interes comun ar trebui să beneficieze de un „statut prioritar” la nivel național pentru a asigura procesarea administrativă rapidă. Proiectele de interes comun ar trebui considerate de autoritățile competente ca fiind în interes public. Atunci când există un interes public superior și sunt îndeplinite toate condițiile în temeiul Directivei 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică ⁽¹⁾ și al Directivei 2000/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2000 de stabilire a unui cadru de politică comunitară în domeniul apei ⁽²⁾, proiectele care au efecte adverse asupra mediului ar trebui să fie autorizate.
- (29) Stabilirea unei autorități competente sau a unor autorități competente care să integreze sau să coordoneze toate procedurile de autorizare („ghișeu unic”) ar trebui să diminueze complexitatea, să sporească eficiența și transparența și să contribuie la îmbunătățirea cooperării între statele membre. Ulterior desemnării lor, autoritățile competente ar trebui să devină funcționale în cel mai scurt timp posibil.
- (30) În ciuda existenței unor standarde consacrate privind participarea publicului la procedurile decizionale în domeniul mediului, sunt necesare măsuri suplimentare pentru a asigura cele mai înalte standarde posibile în ceea ce privește transparența și participarea publicului la toate aspectele relevante din procedura de autorizare a proiectelor de interes comun.
- (31) Punerea în aplicare corectă și coordonată a Directivei 2011/92/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului ⁽³⁾, a Directivei 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului ⁽⁴⁾, după caz, a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 ⁽⁵⁾ („Convenția de la Aarhus”), precum și a Convenției de la Espoo privind evaluarea impactului asupra mediului în context transfrontalier („Convenția de la Espoo”) ar trebui să asigure armonizarea celor mai importante principii de evaluare a efectelor asupra mediului, inclusiv în context transfrontalier. Statele membre ar trebui să își coordoneze evaluările proiectelor de interes comun și să asigure, pe cât posibil, evaluări comune. Statele membre ar trebui să fie încurajate să facă schimb de bune practici și de capacități administrative în ceea ce privește procedurile de autorizare.

⁽¹⁾ JO L 206, 22.7.1992, p. 7.

⁽²⁾ JO L 327, 22.12.2000, p. 1.

⁽³⁾ JO L 26, 28.1.2012, p. 1.

⁽⁴⁾ JO L 197, 21.7.2001, p. 30.

⁽⁵⁾ JO L 124, 17.5.2005, p. 4.

- (32) Este important să se fluidizeze și să se îmbunătățească procedurile de autorizare, respectându-se, în măsura posibilului și cu acordarea atenției convenite principiului subsidiarității, competențele și procedurile naționale în ceea ce privește construcția unor noi infrastructuri. Având în vedere necesitatea stringentă de a dezvolta infrastructuri energetice, simplificarea procedurilor de autorizare ar trebui să fie însoțită de un termen clar pentru luarea deciziei privind construcția proiectului de către autoritățile respective. Acest termen ar trebui să determine definirea și gestionarea mai eficiente ale procedurilor și în niciun caz nu ar trebui să compromită standardele înalte privind protecția mediului și participarea publicului. În ceea ce privește termenele maxime stabilite în prezentul regulament, statele membre ar putea să depună eforturi pentru a reduce și mai mult aceste termene, dacă este posibil. Autoritățile competente ar trebui să asigure respectarea termenelor, iar statele membre ar trebui să facă tot posibilul pentru a garanta gestionarea în cel mai eficient mod posibil a căilor de atac care contestă legalitatea unei decizii exhaustive pe motive de fond sau de procedură.
- (33) În cazul în care consideră adecvat acest lucru, statele membre pot include în cadrul deciziei exhaustive decizii luate în următoarele contexte: negocieri cu proprietari individuali de terenuri pentru acordarea accesului la proprietate, a dreptului de proprietate sau a dreptului de a ocupa proprietatea; amenajarea teritoriului care stabilește utilizarea generală a terenului într-o anumită regiune, include alte proiecte, cum ar fi autostrăzi, căi ferate, clădiri și zone de protecție a naturii și nu este realizată în mod specific pentru proiectul planificat; acordarea autorizării de exploatare. În contextul procedurilor de autorizare, un proiect de interes comun ar putea include infrastructurile conexe în măsura în care acest lucru este esențial pentru construcția sau funcționarea proiectului.
- (34) Prezentul regulament, în principal prevederile privind autorizarea, participarea publicului și implementarea proiectelor de interes comun, ar trebui să se aplice fără a aduce atingere dreptului internațional și celui al Uniunii, inclusiv prevederilor privind protecția mediului și a sănătății umane și prevederilor adoptate în cadrul politicii comune în domeniul pescuitului și al politicii maritime.
- (35) Costurile aferente elaborării, construcției, exploatării și întreținerii proiectelor de interes comun ar trebui, în general, să fie suportate în totalitate de utilizatorii infrastructurii. Proiectele de interes comun ar trebui să fie eligibile pentru alocarea transfrontalieră a costurilor în cazul în care o evaluare a cererii de pe piață sau a efectelor preconizate asupra tarifelor a arătat că nu se poate aștepta o recuperare a costurilor prin intermediul tarifelor plătite de utilizatorii infrastructurii.
- (36) La baza discuțiilor privind alocarea adecvată a costurilor ar trebui să stea analiza costurilor și beneficiilor unui proiect de infrastructură, fondată pe o metodologie armonizată în ceea ce privește analiza la nivelul întregului sistem energetic, în contextul planurilor de dezvoltare a rețelei pentru zece ani elaborate de rețelele europene ale operatorilor de transport și de sistem în temeiul Regulamentului (CE) nr. 714/2009 și al Regulamentului (CE) nr. 715/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale⁽¹⁾ și revizuite de agenție. Respectiva analiză ar putea să țină seama de indicatori și de valorile corespunzătoare de referință pentru a compara costurile cu investițiile pe unitate.
- (37) Piața internă a energiei fiind tot mai bine integrată, sunt necesare reguli clare și transparente pentru alocarea transfrontalieră a costurilor, în vederea accelerării investițiilor în infrastructura transfrontalieră. Consiliul European din 4 februarie 2011 a reamintit importanța promovării unui cadru de reglementare care să atragă investiții în rețele prin stabilirea tarifelor la niveluri care să țină cont de nevoile de finanțare și alocarea adecvată a costurilor pentru investițiile transfrontaliere, îmbunătățind în același timp concurența și competitivitatea și luând în considerare impactul asupra consumatorilor. Atunci când decid cu privire la alocarea transfrontalieră a costurilor, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să se asigure că impactul său asupra tarifelor naționale nu se concretizează printr-o povară disproporțională pentru consumatori. De asemenea, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să evite riscul dublării sprijinului pentru proiecte ținând cont de tarifele și veniturile reale sau estimate. Aceste tarife și venituri ar trebui să fie luate în considerare numai în măsura în care sunt menite să acopere costurile în cauză și ar trebui să aibă cât se poate de mult legătură cu proiectele. Atunci când o solicitare de investiții ține seama de beneficii care depășesc frontierele statului membru în cauză, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să consulte OTS în cauză cu privire la analiza costuri-beneficii a proiectului.
- (38) Legislația existentă cu privire la piața internă a energiei impune ca tarifele de acces la rețelele de energie electrică și gaze să asigure stimulente adecvate pentru investiții. Atunci când aplică legislația privind piața internă a energiei, autoritățile naționale de reglementare ar trebui să asigure un cadru de reglementare stabil și previzibil care să conțină stimulente pentru proiecte de interes comun, inclusiv stimulente pe termen lung, care să fie proporționale cu nivelul riscului specific pe care îl comportă proiectul. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește tehnologiile de transport inovatoare pentru energia electrică, care permit integrarea pe scară largă a energiei din surse regenerabile, a surselor de energie descentralizate sau a adaptării cererii în rețelele interconectate în ceea ce privește infrastructura de transport al gazelor, care oferă posibilitatea de a rezerva anticipat capacitățile sau mai multă flexibilitate pe piață, permițând tranzacționarea pe termen scurt sau furnizarea de energie de rezervă în cazul perturbărilor în aprovizionare.

(1) JO L 211, 14.8.2009, p. 36.

- (39) Prezentul regulament se aplică numai autorizării proiectelor de interes comun, participării publicului la ele și procesului de reglementare al acestora în sensul stabilit în cadrul său. Cu toate acestea, statele membre pot aplica, în temeiul legislației lor naționale, aceleași norme sau norme similare și altor proiecte care nu sunt considerate proiecte de interes comun în sensul prezentului regulament. În ceea ce privește stimulentele normative, statele membre pot aplica, în temeiul legislației lor naționale, aceleași norme sau norme similare și proiectelor de interes comun care se încadrează în categoria de depozitare de energie electrică.
- (40) Statele membre care în prezent nu prevăd un statut juridic pentru proiectele de cea mai mare importanță națională care să poată fi atribuit proiectelor de infrastructură energetică în contextul procedurilor de autorizare ar trebui să ia în calcul posibilitatea introducerii unui astfel de statut, în special analizând dacă acest lucru ar avea ca rezultat o procedură mai rapidă de autorizare.
- (41) Programul energetic european pentru redresare (PEER), instituit prin Regulamentul (CE) nr. 663/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾, a demonstrat valoarea adăugată pe care o prezintă efectul de levier al acordării de asistență financiară semnificativă din partea Uniunii pentru atragerea de fonduri private pentru a permite implementarea proiectelor de importanță europeană. Consiliul European din 4 februarie 2011 a recunoscut faptul că anumite proiecte de infrastructură energetică pot necesita finanțare publică limitată pentru a atrage finanțare privată. Având în vedere criza economico-financiară și constrângerile bugetare, viitorul cadru financiar multianual ar trebui să introducă forme de sprijin orientat, prin subvenții și instrumente financiare, care să atragă noi investitori în coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică, menținând în același timp contribuția bugetară a Uniunii la un nivel cât mai scăzut. Măsurile relevante ar trebui să se bazeze pe experiența dobândită în cursul etapei-pilot, ca urmare a introducerii obligațiilor pentru proiecte destinate finanțării proiectelor de infrastructură.
- (42) Proiectele de interes comun în domeniul energiei electrice, al gazelor și al dioxidului de carbon ar trebui să fie eligibile pentru a beneficia de asistență financiară din partea Uniunii, pentru realizarea de studii și, în anumite condiții, de lucrări, imediat ce astfel de fonduri devin disponibile, în temeiul Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”, sub formă de subvenții sau sub formă de instrumente financiare inovatoare. Astfel se va asigura faptul că poate fi oferită finanțare adaptată pentru acele proiecte de interes comun care nu sunt viabile prin prisma cadrului de reglementare existent și a condițiilor de pe piață. Este important să se evite orice denaturare a concurenței, îndeosebi între proiectele care contribuie la realizarea aceluiași coridor prioritar al Uniunii. O astfel de asistență financiară ar trebui să asigure sinergiile necesare cu fondurile structurale, care vor finanța rețelele inteligente de distribuție a energiei de importanță locală sau regională. Se aplică un raționament în trei etape investițiilor pentru proiectele de interes comun. În primul rând, piața ar trebui să aibă prioritate la investiții. În al doilea rând, dacă piața nu realizează investiții, ar trebui analizate soluții de reglementare, dacă este necesar ar trebui adaptat cadrul de reglementare relevant și ar trebui asigurată aplicarea corectă a acestuia. În al treilea rând, în cazul în care primele două etape nu sunt suficiente pentru a asigura investițiile necesare pentru proiectele de interes comun, ar putea fi acordată asistență financiară din partea Uniunii dacă proiectul de interes comun îndeplinește criteriile de eligibilitate aplicabile.
- (43) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume elaborarea și interoperabilitatea rețelelor energetice trans-europene și conectarea la aceste rețele, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și poate fi, prin urmare, realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.
- (44) Regulamentele (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009 ar trebui, prin urmare, să fie modificate în consecință.
- (45) Decizia nr. 1364/2006/CE ar trebui să fie abrogată,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezentul regulament stabilește linii directoare privind dezvoltarea și interoperabilitatea prompte a coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructurile energetice trans-europene prevăzute în anexa I („coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică”).

⁽¹⁾ JO L 200, 31.7.2009, p. 31.

- (2) În special, prezentul regulament:
- (a) abordează chestiunea identificării proiectelor de interes comun necesare pentru implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică referitoare la energie electrică, gaze, petrol și dioxid de carbon, prevăzute în anexa II („categoriile de infrastructuri energetice”);
 - (b) facilitează implementarea promptă a proiectelor de interes comun, prin fluidizarea, coordonarea mai îndeaproape și accelerarea procedurilor de autorizare și prin îmbunătățirea participării publicului;
 - (c) prevede norme și linii directoare privind alocarea transfrontalieră a costurilor și stimulente legate de risc pentru proiectele de interes comun;
 - (d) stabilește condițiile de eligibilitate pentru proiectele de interes comun care vor beneficia de asistență financiară din partea Uniunii.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, în afară de definițiile prevăzute în Directivele 2009/28/CE, 2009/72/CE și 2009/73/CE și în Regulamentele (CE) nr. 713/2009, (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, se aplică și definițiile următoare:

1. „infrastructură energetică” înseamnă orice echipament sau instalație fizică care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice, care este situată în Uniune sau care leagă Uniunea de una sau mai multe țări terțe;
2. „decizie exhaustivă” înseamnă decizia sau ansamblul deciziilor luate de o autoritate sau de autorități ale statelor membre, cu excepția instanțelor judecătorești, care stabilește dacă unui inițiator de proiect i se acordă sau nu autorizarea pentru construcția infrastructurii energetice pentru realizarea proiectului, fără a aduce atingere niciunei decizii luate în contextul unei căi de atac administrative;
3. „proiect” înseamnă una sau mai multe linii, conducte, echipamente sau instalații care se încadrează în categoriile de infrastructuri energetice;
4. „proiect de interes comun” înseamnă un proiect necesar pentru implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică prevăzute în anexa I și care face parte din lista proiectelor de interes comun la nivelul Uniunii menționată la articolul 3;
5. „strangulare în infrastructura energetică” înseamnă limitarea fluxurilor fizice dintr-un sistem energetic din cauza capacității insuficiente de transport, incluzând, printre altele, absența infrastructurii;
6. „inițiator al proiectului” înseamnă oricare dintre următorii:
 - (a) un OTS sau un operator de sisteme de distribuție sau alt operator sau investitor care elaborează un proiect de interes comun; sau
 - (b) dacă există mai mulți OTS, operatori de sisteme de distribuție, alți operatori, investitori sau orice grup format din aceste categorii de operatori, entitatea cu personalitate juridică în temeiul legislației naționale aplicabile, care a fost desemnată prin contract încheiat între aceștia și care are capacitatea de a-și asuma obligații juridice și datorii financiare în numele părților la contract;
7. „rețea inteligentă” înseamnă o rețea de energie electrică capabilă să integreze în mod rentabil comportamentul și acțiunile tuturor utilizatorilor conectați la această rețea – producători, consumatori și cei care produc și consumă simultan – cu scopul de a asigura un sistem energetic eficient din punct de vedere economic, sustenabil și cu pierderi reduse și de a garanta niveluri ridicate de calitate, siguranța în aprovizionare și securitatea;
8. „lucrări” înseamnă cumpărarea, furnizarea și implementarea de componente, sisteme și servicii, inclusiv programe informatice, realizarea activităților de dezvoltare, construcție și instalare aferente unui proiect, recepția instalațiilor și lansarea unui proiect;
9. „studii” înseamnă activitățile necesare pentru a pregăti implementarea proiectului, precum studiile pregătitoare, de fezabilitate, de evaluare, de testare și de validare, inclusiv programe informatice, și orice alte măsuri de asistență tehnică, inclusiv acțiunile prealabile de definire și de dezvoltare completă a unui proiect, precum și de luare a deciziilor privind finanțarea proiectului, cum ar fi recunoașterea amplasamentelor în cauză și pregătirea pachetului financiar;
10. „autoritate națională de reglementare” înseamnă o autoritate națională de reglementare desemnată în conformitate cu articolul 35 alineatul (1) din Directiva 2009/72/CE sau cu articolul 39 alineatul (1) din Directiva 2009/73/CE;
11. „punere în funcțiune” înseamnă procesul de dare în exploatare a unui proiect, după ce acesta a fost construit.

CAPITOLUL II

PROIECTELE DE INTERES COMUN

Articolul 3

Lista proiectelor de interes comun a Uniunii

(1) Prezentul regulament stabilește douăsprezece grupuri regionale („grupuri”), prevăzute în secțiunea 1 din anexa III. Componenta fiecărui grup are la bază fiecare coridor și domeniu prioritar și acoperirea geografică a acestora, în conformitate cu anexa I. Competențele decizionale în cadrul grupurilor sunt limitate numai la statele membre și la Comisie, desemnată ca organism decizional al grupurilor.

(2) Fiecare grup își adoptă propriul regulament de procedură, cu respectarea prevederilor din anexa III.

(3) Organismul decizional al fiecărui grup adoptă o listă regională de proiecte de interes comun propuse, elaborată conform procesului prevăzut în secțiunea 2 din anexa III, în funcție de contribuția fiecărui proiect la implementarea coridoarelor și domeniilor prioritare privind infrastructura energetică și în funcție de îndeplinirea criteriilor prevăzute la articolul 4.

Atunci când un grup își elaborează lista regională:

(a) fiecare propunere individuală de proiect de interes comun necesită aprobarea statelor membre al căror teritoriu este afectat de proiect; dacă un stat membru hotărăște să nu-și dea aprobarea, acesta prezintă grupului în cauză motive justificate pentru această decizie;

(b) acesta ține seama de avizul Comisiei, care vizează asigurarea unui număr total ușor de gestionat de proiecte de interes comun.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 16 care stabilește lista proiectelor de interes comun a Uniunii („lista Uniunii”), sub rezerva articolului 172 al doilea paragraf din TFUE. Lista Uniunii se prezintă sub forma unei anexe la prezentul regulament.

Atunci când își exercită competențele, Comisia ia măsuri pentru elaborarea la fiecare doi ani a listei Uniunii pe baza listelor regionale adoptate de organismele decizionale ale grupurilor, în conformitate cu secțiunea 1 punctul 2 din anexa III, cu respectarea procedurii stabilite la alineatul (3) din prezentul articol.

Prima listă a Uniunii se adoptă până la 30 septembrie 2013.

(5) Atunci când adoptă lista Uniunii pe baza listelor regionale, Comisia:

(a) se asigură că sunt incluse numai proiectele care îndeplinesc criteriile menționate la articolul 4;

(b) asigură coerența transregională, ținând seama de avizul agenției, astfel cum este menționat în secțiunea 2 punctul 12 din anexa III;

(c) ține seama de toate avizele statelor membre, astfel cum sunt menționate în secțiunea 2 punctul 9 din anexa III; și

(d) vizează înscrierea unui număr total ușor de gestionat de proiecte de interes comun pe lista Uniunii.

(6) Proiectele de interes comun incluse pe lista Uniunii în temeiul alineatului (4) din prezentul articol devin parte integrantă din planurile regionale de investiții relevante, în conformitate cu articolul 12 din Regulamentele (CE) nr. 714/2009 și (CE) nr. 715/2009, precum și din planurile naționale relevante de dezvoltare a rețelei pentru zece ani, în conformitate cu articolul 22 din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE și din alte planuri naționale privind infrastructura care ar putea fi vizate, după caz. Proiectele respective primesc cel mai înalt grad de prioritate posibil în cadrul fiecăruia dintre aceste planuri.

Articolul 4

Criterii aplicabile proiectelor de interes comun

(1) Proiectele de interes comun îndeplinesc următoarele criterii generale:

(a) proiectul este necesar cel puțin pentru unul dintre coridoarele și domeniile prioritare privind infrastructura energetică;

(b) potențialele beneficii generale ale proiectului, evaluat în conformitate cu criteriile specifice corespunzătoare de la alineatul (2), depășesc costurile acestuia, inclusiv pe termen lung; și

(c) proiectul îndeplinește oricare dintre următoarele criterii:

(i) implică cel puțin două state membre, prin faptul că traversează direct frontiera a două sau mai multe state membre;

(ii) este situat pe teritoriul unui stat membru și are un impact transfrontalier semnificativ, conform punctului 1 din anexa IV;

(iii) traversează frontiera cel puțin a unui stat membru și a unei țări din Spațiul Economic European.

(2) În cazul proiectelor de interes comun care se încadrează în categoriile specifice de infrastructură energetică, se aplică următoarele criterii specifice:

- (a) în ceea ce privește transportul energiei electrice și proiectele de depozitare care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctul 1 literele (a)-(d) din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul dintre criteriile specifice următoare:
- (i) integrarea pieței, printre altele prin eliminarea izolării cel puțin a unui stat membru și reducerea strangulărilor în infrastructura energetică, concurență și flexibilitatea sistemului;
 - (ii) sustenabilitate, printre altele prin integrarea energiei din surse regenerabile în rețea și prin transportul energiei generate din surse regenerabile până la principalele centre de consum și situri de depozitare;
 - (iii) siguranța în aprovizionare, printre altele prin interoperabilitate, conexiuni adecvate și operarea în siguranță și în mod fiabil a sistemului;
- (b) în ceea ce privește proiectele referitoare la gaze care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctul 2 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la cel puțin unul dintre criteriile specifice următoare:
- (i) integrarea pieței, printre altele prin eliminarea izolării cel puțin a unui stat membru și reducerea strangulărilor în infrastructura energetică, interoperabilitate și flexibilitatea sistemului;
 - (ii) siguranța în aprovizionare, printre altele prin conexiuni adecvate și prin diversificarea surselor, a partenerilor și a rutelor de aprovizionare;
 - (iii) concurență, printre altele prin diversificarea surselor, a partenerilor și a rutelor de aprovizionare;
 - (iv) sustenabilitate, printre altele prin reducerea emisiilor, susținerea producerii intermitente de energie din surse regenerabile și creșterea utilizării gazelor din surse regenerabile;
- (c) în ceea ce privește proiectele referitoare la rețele inteligente de energie electrică, care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctul 1 litera (e) din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la toate criteriile specifice următoare:
- (i) integrarea și implicarea utilizatorilor rețelei având noi cerințe tehnice cu privire la cererea și oferta lor de energie electrică;
 - (ii) eficiența și interoperabilitatea transportului și distribuției energiei electrice în operarea cotidiană a rețelei;
 - (iii) siguranța rețelei, controlul sistemului și calitatea în aprovizionare;
 - (iv) planificarea optimizată a viitoarelor investiții rentabile în rețea;
 - (v) funcționarea pieței și serviciile către clienți;
 - (vi) implicarea utilizatorilor în gestionarea consumului lor de energie;
- (d) în ceea ce privește proiectele referitoare la transportul petrolului care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctul 3 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la toate criteriile specifice următoare:
- (i) siguranța în aprovizionare, prin reducerea dependenței de o singură sursă sau rută de aprovizionare;
 - (ii) utilizarea eficientă și sustenabilă a resurselor prin reducerea riscurilor la adresa mediului;
 - (iii) interoperabilitate;
- (e) în ceea ce privește proiectele referitoare la transportul dioxidului de carbon care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctul 4 din anexa II, proiectul contribuie semnificativ la toate criteriile specifice următoare:
- (i) evitarea emisiilor de dioxid de carbon, menținând în același timp siguranța în aprovizionarea cu energie;
 - (ii) creșterea rezilienței și a siguranței transportului dioxidului de carbon;
 - (iii) utilizarea eficientă a resurselor, prin conectarea de surse multiple de dioxid de carbon și situri de depozitare prin infrastructuri comune și reducerea la minimum a presiunii asupra mediului și a riscurilor la adresa mediului.
- (3) În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile de infrastructură energetică stabilite la punctele 1-3 din anexa II, criteriile enumerate în prezentul articol se evaluează în conformitate cu indicatorii stabiliți la punctele 2-5 din anexa IV.

(4) Pentru a facilita evaluarea tuturor proiectelor care ar putea fi eligibile ca proiecte de interes comun și ar putea fi incluse pe o listă regională, fiecare grup evaluează contribuția fiecărui proiect la implementarea aceluiași coridor sau domeniu prioritar în mod transparent și obiectiv. Fiecare grup își stabilește metoda de evaluare pe baza contribuției cumulate la criteriul menționat la alineatul (2); respectiva evaluare are ca rezultat un clasament al proiectelor pentru uzul intern al grupului. Nici lista regională, nici cea a Uniunii nu conțin clasamente, iar clasamentul menționat nu este folosit pentru niciun alt scop ulterior, cu excepția celui menționat în secțiunea 2 punctul 14 din anexa III.

Atunci când evaluează proiecte, fiecare grup acordă, de asemenea, atenția cuvenită următoarelor aspecte:

- (a) urgența fiecărui proiect propus din punct de vedere al îndeplinirii obiectivelor politicii energetice a Uniunii referitoare la integrarea pieței, printre altele eliminând izolarea cel puțin a unui stat membru, și concurență, sustenabilitate și siguranța în aprovizionare;
- (b) numărul de state membre afectate de fiecare proiect, asigurând totodată oportunități egale pentru proiectele care implică statele membre periferice;
- (c) contribuția fiecărui proiect la coeziunea teritorială; și
- (d) complementaritatea cu alte proiecte propuse.

Pentru proiectele referitoare la rețele inteligente care intră în categoria de infrastructură energetică prevăzută la punctul 1 litera (e) din anexa II, clasificarea se realizează pentru proiectele care afectează aceleași două state membre și se acordă atenția cuvenită și numărului de utilizatori afectați de proiect, consumului anual de energie și cotei energiei generate din surse nedispecerizabile din zona unde se află acești utilizatori.

Articolul 5

Implementare și monitorizare

- (1) Inițiatorii proiectelor elaborează un plan de implementare pentru proiectele de interes comun care include un calendar privind:
- (a) studiile de fezabilitate și de proiectare;
 - (b) aprobarea din partea autorității de reglementare sau a oricărei alte autorități în cauză;
 - (c) construcția și punerea în funcțiune;
 - (d) programul de autorizare menționat la articolul 10 alineatul (4) litera (b).

(2) OTS, operatorii sistemelor de distribuție și alți operatori cooperează în vederea facilitării dezvoltării proiectelor de interes comun din zona lor.

(3) Agenția și grupurile implicate monitorizează progresele realizate în implementarea proiectelor de interes comun și, dacă este necesar, fac recomandări pentru a facilita implementarea proiectelor de interes comun. Grupurile pot solicita să fie furnizate informații suplimentare în conformitate cu alineatele (4), (5) și (6), pot convoca întâlniri cu părțile relevante și pot invita Comisia să verifice informațiile furnizate pe pagina web.

(4) Până la data de 31 martie a fiecărui an care urmează anului includerii proiectului de interes comun pe lista Uniunii în conformitate cu articolul 3, inițiatorii proiectelor transmit autorității competente menționate la articolul 8 un raport anual pentru fiecare proiect din categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II, iar pentru proiectele din categoriile prevăzute la punctele 3 și 4 din anexa II transmit un raport anual fie agenției, fie grupului respectiv. Respectivul raport oferă detalii referitoare la:

- (a) progresele înregistrate în dezvoltarea, construcția sau punerea în funcțiune a proiectului, în special în ceea ce privește acordarea autorizațiilor și procedurile de consultare;
- (b) după caz, întârzierile față de planurile de punere în aplicare, motivele acestor întârzieri și detalii privind alte dificultăți întâlnite;
- (c) după caz, un plan revizuit care vizează depășirea întârzierilor.

(5) În termen de trei luni de la primirea rapoartelor anuale menționate la alineatul (4) din prezentul articol, agenția transmite grupurilor un raport consolidat pentru proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II, evaluând progresele înregistrate și făcând, după caz, recomandări pentru depășirea întârzierilor și a dificultăților întâmpinate. Raportul consolidat evaluează, de asemenea, în conformitate cu dispozițiile articolului 6 alineatele (8) și (9) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009, implementarea coerentă a planurilor de dezvoltare a rețelelor la nivelul Uniunii având în vedere coridoarele și domeniile prioritare de infrastructură.

(6) În fiecare an, autoritățile competente interesate, menționate la articolul 8, prezintă un raport grupului respectiv cu privire la progresele și, dacă este cazul, întârzierile în implementarea proiectelor de interes comun situate pe teritoriul lor, cu privire la procedura de autorizare, precum și motivele unor astfel de întârzieri.

(7) Dacă punerea în funcțiune a unui proiect de interes comun este întârziată față de planul de implementare din alte motive decât din motive imperative independente de voința inițiatorului proiectului:

(a) în măsura în care, în conformitate cu legislațiile naționale respective, se aplică măsurile prevăzute la articolul 22 alineatul (7) litera (a), (b) sau (c) din Directivele 2009/72/CE și 2009/73/CE, autoritățile naționale de reglementare se asigură că se efectuează investiția;

(b) dacă măsurile autorităților naționale de reglementare luate în temeiul literei (a) nu sunt aplicabile, inițiatorul proiectului respectiv alege o parte terță care să finanțeze sau să construiască întregul proiect sau o parte din acesta. Inițiatorul proiectului face acest lucru înainte ca întârzierea față de data punerii în funcțiune din planul de implementare să depășească doi ani;

(c) dacă nu se alege o parte terță în conformitate cu litera (b), statul membru sau, atunci când statul membru a prevăzut acest lucru, autoritatea națională de reglementare poate, în termen de două luni de la expirarea perioadei menționate la litera (b), să desemneze o parte terță pentru finanțarea sau construirea proiectului, pe care inițiatorul proiectului trebuie să o accepte;

(d) dacă întârzierea față de data punerii în funcțiune din planul de implementare depășește doi ani și două luni, Comisia, cu condiția unui acord și în deplină cooperare cu statele membre în cauză, poate lansa o cerere de propuneri deschisă oricărei părți terțe capabile să devină inițiator de proiecte în vederea construirii proiectului în conformitate cu un termen convenit;

(e) atunci când se aplică litera (c) sau (d), operatorul sistemului din zona în care este situată investiția pune la dispoziția operatorilor sau investitorilor sau părții terțe care implementează proiectul toate informațiile necesare pentru efectuarea investiției, conectează noile active la rețeaua de transport și, în general, depune toate eforturile pentru a facilita implementarea investiției, precum și exploatarea și întreținerea sigură, fiabilă și eficientă a proiectului de interes comun.

(8) Un proiect de interes comun poate fi eliminat de pe lista Uniunii în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 3 alineatul (4) dacă includerea sa pe lista respectivă s-a făcut pe baza unor informații incorecte care au reprezentat factorul determinant pentru includerea respectivă sau dacă proiectul nu respectă dreptul Uniunii.

(9) Proiectele care nu se mai află pe lista Uniunii își pierd toate drepturile și obligațiile legate de statutul de proiect de interes comun care le revin în temeiul prezentului regulament.

Cu toate acestea, un proiect care nu se mai află pe lista Uniunii, dar pentru care a fost acceptat un dosar de candidatură spre

examinare de către autoritatea competentă își menține drepturile și obligațiile care rezultă în temeiul prevederilor capitolului III, cu excepția cazului în care proiectul nu se mai află pe listă din motivele prevăzute la alineatul (8).

(10) Prezentul articol nu aduce atingere niciunei forme de asistență financiară acordată oricărui proiect de interes comun de către Uniune înainte de decizia de eliminare a proiectului de pe lista Uniunii.

Articolul 6

Coordonatorii europeni

(1) Atunci când un proiect de interes comun se confruntă cu dificultăți semnificative legate de implementare, Comisia poate desemna, în acord cu statul membru implicat, un coordonator european pentru o perioadă de până la un an, care poate fi prelungită de două ori.

(2) Coordonatorul european:

(a) promovează proiectul (proiectele) pentru care a fost desemnat coordonator european, precum și dialogul transfrontalier între inițiatorii proiectului (proiectelor) și părțile interesate implicate;

(b) ajută toate părțile, dacă este cazul, la consultarea părților interesate implicate și la obținerea autorizațiilor necesare pentru proiecte;

(c) dacă este cazul, oferă consiliere inițiatorilor proiectelor cu privire la finanțarea proiectului;

(d) asigură acordarea de către statele membre interesate a sprijinului adecvat și a conducerii strategice pentru pregătirea și implementarea proiectelor;

(e) transmite Comisiei în fiecare an și, dacă este cazul, la terminarea mandatului său un raport privind progresele înregistrate de proiecte, respectiv dificultățile și obstacolele care ar putea conduce la întârzieri semnificative ale punerii în funcțiune a proiectelor. Comisia transmite raportul Parlamentului European și grupurilor implicate.

(3) Coordonatorul european este ales pe baza experienței sale legate de sarcinile specifice cu care este însărcinat pentru proiectele respective.

(4) În decizia prin care este desemnat un coordonator european se specifică caietul de sarcini care detaliază durata mandatului, sarcinile specifice și termenele corespunzătoare, precum și metodologia care trebuie urmată. Efortul de coordonare va fi proporțional cu complexitatea și cu costurile estimate ale proiectelor.

(5) Statele membre interesate cooperează pe deplin cu coordonatorul european în executarea sarcinilor prevăzute la alineatele (2) și (4).

CAPITOLUL III

AUTORIZARE ȘI PARTICIPAREA PUBLICULUI

Articolul 7

„Statutul prioritar” al proiectelor de interes comun

(1) Adoptarea listei Uniunii consacră, în sensul oricăror decizii apărute în procedura de autorizare, necesitatea proiectelor respective din perspectiva politicii energetice, fără a aduce atingere locației exacte, rutei sau tehnologiei proiectului.

(2) Pentru a asigura o prelucrare administrativă eficientă a dosarelor de candidatură privind proiectele de interes comun, inițiatorii proiectelor și toate autoritățile implicate se asigură că dosarelor li se acordă cel mai rapid tratament din punct de vedere legal.

(3) Atunci când un astfel de statut există în legislația națională, proiectele de interes comun primesc statutul de proiecte de cea mai mare importanță națională posibilă și sunt tratate în consecință în cadrul procedurilor de autorizare – și, dacă legislația națională o prevede, inclusiv în amenajarea teritoriului –, inclusiv procedurile privind evaluarea de mediu, în cazul în care se prevede astfel în legislația națională aplicabilă tipului corespunzător de infrastructură energetică și în conformitate cu dispozițiile acesteia.

(4) Până la 16 august 2013, Comisia emite linii directoare fără caracter obligatoriu pentru a ajuta statele membre să definească măsuri adecvate și măsuri fără caracter legislativ pentru a fluidiza procedurile de evaluare a impactului asupra mediului și a asigura aplicarea coerentă a procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului obligatorii în temeiul dreptului Uniunii privind proiectele de interes comun.

(5) Statele membre evaluează, ținând seama de liniile directoare menționate la alineatul (4), care sunt măsurile de fluidizare a procedurilor de evaluare a impactului asupra mediului și de asigurare a aplicării coerente a acestora și informează Comisia cu privire la rezultate.

(6) În termen de nouă luni de la emiterea liniilor directoare menționate la alineatul (4), statele membre iau măsurile fără caracter legislativ pe care le-au identificat în conformitate cu alineatul (5).

(7) În termen de 24 de luni de la emiterea liniilor directoare menționate la alineatul (4), statele membre iau măsurile legislative pe care le-au identificat în conformitate cu alineatul (5). Aceste măsuri nu aduc atingere obligațiilor care rezultă din dreptul Uniunii.

(8) Cu privire la impactul asupra mediului abordat la articolul 6 alineatul (4) din Directiva 92/43/CEE și la articolul 4 alineatul (7) din Directiva 2000/60/CE, proiectele de interes comun sunt considerate în interes public din perspectiva politicii energetice și pot fi considerate ca fiind „în interes public superior” dacă sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute în directivele menționate.

Dacă este necesar avizul Comisiei în conformitate cu Directiva 92/43/CEE, Comisia și autoritatea competentă menționată la articolul 9 din prezentul regulament se asigură că decizia privind „interesul public superior” este luată în termenul stabilit la articolul 10 alineatul (1) din prezentul regulament.

Articolul 8

Organizarea procedurii de autorizare

(1) Până la 16 noiembrie 2013, fiecare stat membru desemnează o autoritate națională competentă responsabilă cu facilitarea și coordonarea procedurii de autorizare a proiectelor de interes comun.

(2) Responsabilitatea autorității competente menționate la alineatul (1) și/sau atribuțiile acesteia pot fi delegate către sau executate de către o altă autoritate, pentru fiecare proiect de interes comun sau pentru fiecare categorie specifică de proiecte de interes comun, cu condiția ca:

(a) autoritatea competentă să informeze Comisia cu privire la delegarea respectivă, iar informațiile cuprinse în aceasta să fie publicate pe pagina web menționată la articolul 9 alineatul (7) fie de către autoritatea competentă, fie de către inițiatorul proiectului;

(b) pentru fiecare proiect de interes comun, să fie responsabilă o singură autoritate, ca unic punct de contact pentru inițiatorul proiectului în procesul de luare a unei decizii exhaustive pentru un anumit proiect de interes comun, și aceasta să coordoneze prezentarea tuturor documentelor și informațiilor relevante.

Autoritatea competentă își poate rezerva responsabilitatea de a stabili termene, fără a aduce atingere termenelor stabilite în conformitate cu articolul 10.

(3) Autoritatea competentă întreprinde acțiuni, fără a aduce atingere cerințelor aplicabile în temeiul dreptului internațional și al dreptului Uniunii, pentru a facilita emiterea deciziei exhaustive. Decizia exhaustivă se emite în termenul prevăzut la articolul 10 alineatele (1) și (2) în conformitate cu unul dintre următoarele sisteme:

- (a) sistemul integrat: decizia exhaustivă este emisă de către autoritatea competentă și reprezintă singura decizie obligatorie din punct de vedere juridic care rezultă din procedura legală de autorizare. Atunci când în proiect sunt implicate alte autorități, acestea pot emite, în conformitate cu legislația națională, un aviz care poate fi utilizat drept contribuție la procedură, fiind luat în considerare de către autoritatea competentă;
- (b) sistemul coordonat: decizia exhaustivă cuprinde mai multe decizii individuale, obligatorii din punct de vedere juridic, emise de mai multe autorități, care sunt coordonate de autoritatea competentă. Autoritatea competentă poate constitui un grup de lucru, în care sunt reprezentate toate autoritățile implicate, pentru a stabili un program de autorizare, în conformitate cu articolul 10 alineatul (4) litera (b), precum și pentru a monitoriza și coordona implementarea respectivului program. Autoritatea competentă, în consultare cu celelalte autorități implicate și, atunci când este cazul, în conformitate cu legislația națională și fără a aduce atingere termenelor stabilite în conformitate cu articolul 10, stabilește de la caz la caz un termen rezonabil pentru emiterea deciziilor individuale. Autoritatea competentă poate lua o decizie individuală în numele unei alte autorități naționale implicate, dacă decizia autorității respective nu este prezentată în termenul stabilit și dacă întârzierea nu are o justificare adecvată; sau atunci când există prevederi în acest sens în legislația națională și atât timp cât acestea sunt compatibile cu dreptul Uniunii, autoritatea competentă poate considera că o altă autoritate națională implicată și-a dat acordul sau a respins proiectul dacă decizia autorității respective nu este emisă la termen. Atunci când există prevederi în acest sens în legislația națională, autoritatea competentă poate să nu țină seama de o decizie individuală a unei alte autorități naționale implicate, dacă consideră că decizia respectivă nu este argumentată suficient în ceea ce privește elementele de probă pe baza cărora autoritatea națională în cauză a luat decizia; acționând astfel, autoritatea competentă se asigură că cerințele aplicabile în temeiul dreptului Uniunii și al celui internațional sunt respectate și își justifică decizia în mod corespunzător;
- (c) sistemul colaborativ: decizia exhaustivă este coordonată de autoritatea competentă. Autoritatea competentă, în consultare cu celelalte autorități implicate și, atunci când este cazul, în conformitate cu legislația națională și fără a aduce atingere termenelor stabilite în conformitate cu articolul 10, stabilește de la caz la caz un termen rezonabil pentru emiterea deciziilor individuale. Aceasta va monitoriza respectarea termenelor de către autoritățile implicate.

Dacă se anticipează că decizia individuală a autorității implicate nu va fi prezentată în termenul stabilit, autoritatea respectivă informează imediat autoritatea competentă și include o justificare a acestei întârzieri. Ulterior, autoritatea competentă va stabili un nou termen pentru emiterea deciziei individuale, respectând în același timp termenele generale stabilite în conformitate cu articolul 10.

Recunoscând caracteristicile naționale în procedurile de amenajare și de autorizare, statele membre pot alege între cele trei sisteme menționate la literele (a), (b) și (c) de la primul paragraf pentru a facilita și coordona procedurile lor și optează pentru implementarea celui mai eficient sistem. Atunci când un stat membru alege un sistem colaborativ, acesta informează Comisia cu privire la motivele sale în acest sens. Comisia realizează o evaluare a eficienței sistemelor în raportul prevăzut la articolul 17.

(4) Statele membre pot aplica sisteme diferite în conformitate cu alineatul (3) pentru proiectele „onshore” și „offshore” de interes comun.

(5) Dacă un proiect de interes comun prevede luarea unor decizii în două sau mai multe state membre, autoritățile competente respective iau măsurile necesare pentru cooperarea și coordonarea eficientă și eficace dintre acestea, inclusiv în ceea ce privește prevederile menționate la articolul 10 alineatul (4). Statele membre fac tot posibilul pentru a asigura proceduri comune, în special cu privire la evaluarea impactului asupra mediului.

Articolul 9

Transparența și participarea publicului

(1) Până la 16 mai 2014, statul membru sau autoritatea competentă publică, după caz, în colaborare cu alte autorități implicate, un manual de procedură privind procedura de autorizare aplicabil proiectelor de interes comun. Manualul trebuie actualizat după caz și pus la dispoziția publicului. Manualul include cel puțin informațiile specificate la punctul 1 din anexa VI. Manualul nu este obligatoriu din punct de vedere juridic, dar poate face referire la sau poate cita dispoziții juridice relevante.

(2) Fără a aduce atingere cerințelor din Convențiile de la Aarhus și de la Espoo și prevederilor aplicabile din dreptul Uniunii, toate părțile implicate în procedura de autorizare respectă principiile privind participarea publicului stabilite la punctul 3 din anexa VI.

(3) Într-un termen cu caracter orientativ de trei luni de la inițierea procedurii de autorizare în temeiul articolului 10 alineatul (1) litera (a), inițiatorul proiectului elaborează și prezintă autorității competente un concept privind participarea publicului, respectând procedura definită în manualul menționat la alineatul (1) și în conformitate cu liniile directoare stabilite în anexa VI. Autoritatea competentă solicită modificări sau aprobă conceptul privind participarea publicului în termen de trei luni; acționând astfel, autoritatea competentă ia în considerare orice formă de participare și consultare a publicului care a avut loc înainte de demararea procedurii de autorizare, cu condiția ca participarea și consultarea publice respective să fi îndeplinit cerințele din prezentul articol.

Atunci când inițiatorul proiectului are intenția de a modifica semnificativ un concept aprobat, acesta informează autoritatea competentă în acest sens. În acest caz, autoritatea competentă poate solicita modificări.

(4) Înainte de transmiterea dosarului de candidatură final și complet la autoritatea competentă în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) litera (a), inițiatorul proiectului sau, dacă legislația națională prevede astfel, autoritatea competentă desfășoară cel puțin o consultare publică. Dispoziția menționată nu aduce atingere oricărei consultări publice organizate după transmiterea solicitării acordului, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2011/92/UE. Consultarea publică oferă informații privind proiectul părților interesate menționate la punctul 3 litera (a) din anexa VI, într-un stadiu incipient, și contribuie la identificarea celui mai potrivit loc și a celui mai potrivit traseu, precum și a subiectelor relevante de abordat în cadrul dosarului de candidatură. Cerințele minime privind consultarea publică sunt precizate la punctul 5 din anexa VI.

Anterior depunerii dosarului de autorizare, inițiatorul proiectului trebuie să pregătească un raport care sintetizează rezultatele activităților legate de participarea publicului, inclusiv activitățile care au avut loc înainte de demararea procedurii de autorizare. Inițiatorul proiectului prezintă raportul împreună cu dosarul de autorizare autorității competente. Se acordă atenția cuvenită acestor rezultate la luarea deciziei exhaustive.

(5) Pentru proiectele care traversează frontierele a două sau mai multe state membre, consultările publice organizate în conformitate cu alineatul (4) în fiecare stat membru implicat au loc în termen de cel mult două luni de la data la care a început prima consultare publică.

(6) Pentru proiectele care ar putea avea efecte transfrontaliere adverse semnificative în unul sau mai multe state membre învecinate și care intră sub incidența articolului 7 din Directiva 2011/92/UE și a Convenției de la Espoo, informațiile relevante sunt puse la dispoziția autorității competente a statelor membre învecinate. Autoritatea competentă a statelor membre învecinate indică, în notificarea privind procesul, după caz, dacă respectiva autoritate sau orice altă autoritate implicată dorește să participe la procedurile relevante de consultare publică.

(7) Inițiatorul proiectului sau, în cazul în care legislația națională prevede astfel, autoritatea competentă creează și actualizează regulat o pagină web conținând informații relevante despre proiectul de interes comun și un link către pagina web a Comisiei și respectând cerințele specificate la punctul 6 din anexa VI. Informațiile sensibile din punct de vedere comercial nu sunt divulgate.

De asemenea, inițiatorul proiectului publică informațiile relevante prin intermediul altor mijloace adecvate de informare la care are acces publicul.

Articolul 10

Durata și organizarea procedurii de autorizare

(1) Procedura de autorizare este alcătuită din două proceduri:

(a) procedura anterioară depunerii candidaturii, definită drept perioada dintre inițierea procedurii de autorizare și acceptarea dosarului de candidatură de către autoritatea competentă, are loc într-o perioadă cu caracter orientativ de doi ani.

Această procedură include pregătirea tuturor rapoartelor de mediu care trebuie pregătite de inițiatorii proiectului.

Pentru a iniția procedura de autorizare, inițiatorii proiectului notifică în scris autoritatea competentă a statelor membre interesate și includ o prezentare rezonabil de detaliată a acestuia. În termen de trei luni de la primirea notificării, autoritatea competentă, inclusiv în numele altor autorități implicate, confirmă sau, în cazul în care nu consideră că proiectul este suficient de avansat pentru a demara procedura de autorizare, refuză în scris notificarea. În cazul unui refuz, autoritatea competentă trebuie să își justifice decizia, inclusiv în numele celorlalte autorități implicate. Data la care autoritatea competentă a semnat confirmarea notificării reprezintă data inițierii procedurii de autorizare. În cazul în care sunt implicate două sau mai multe state membre, data la care autoritatea competentă implicată a acceptat ultima notificare reprezintă data inițierii procedurii de autorizare;

(b) procedura legală de autorizare, definită drept perioada cuprinsă între data acceptării dosarului de candidatură după și data luării deciziei exhaustive a autorității competente, nu trebuie să depășească un an și șase luni. Statele membre pot stabili, dacă se consideră adecvat, un termen mai scurt.

(2) Durata combinată a celor două proceduri menționate la alineatul (1) nu depășește durata de trei ani și șase luni. Cu toate acestea, dacă autoritatea competentă consideră că o procedură sau ambele proceduri din cadrul procedurii de autorizare nu vor fi finalizate înainte de termenele stabilite la alineatul (1), aceasta poate decide, înainte de expirarea acestora și de la caz la caz, prelungirea unui termen sau a amândurora cu maximum nouă luni pentru ambele proceduri combinate.

În acest caz, autoritatea competentă informează grupul în cauză și prezintă acestuia măsurile luate sau care urmează să fie luate pentru a finaliza procedura de autorizare în cel mai scurt termen. Grupul poate solicita autorității competente să raporteze periodic cu privire la progresele înregistrate în acest sens.

(3) În statele membre în care stabilirea unei rute sau a unui loc, realizată doar pentru scopul specific al unui proiect planificat, inclusiv planificarea coridoarelor de rețele specifice, nu poate fi inclusă în procesul de luare a deciziei exhaustive, decizia corespunzătoare se ia în cursul unei perioade distincte de șase luni, începând cu data transmiterii documentelor de candidatură finale și complete de către inițiatorul proiectului.

În acest caz, perioada de prelungire menționată la alineatul (2) se reduce la șase luni, inclusiv pentru procedura menționată în prezentul alineat.

(4) Procedura anterioară candidaturii cuprinde următoarele stadii:

(a) după confirmarea notificării, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), autoritatea competentă identifică, în strânsă colaborare cu celelalte autorități implicate și, după caz, pe baza unei propuneri a inițiatorului proiectului, domeniul de aplicare a materialului și gradul de detaliere a informațiilor care trebuie prezentate de către inițiatorul proiectului în cadrul dosarului de candidatură pentru a solicita emiterea unei decizii exhaustive. Identificarea are loc pe baza listei de verificare prevăzute la punctul 1 litera (e) din anexa VI;

(b) autoritatea competentă întocmește, în strânsă cooperare cu inițiatorul proiectului și cu alte autorități interesate și ținând cont de rezultatele activităților derulate în temeiul literei (a), un program detaliat al procedurii de autorizare, în conformitate cu liniile directoare stabilite la punctul 2 din anexa VI.

Pentru proiectele care traversează granițele unuia sau mai multor state membre, autoritățile competente ale statelor membre implicate pregătesc un program comun, în cadrul căruia depun toate eforturile pentru a-și alinia programele;

(c) la primirea dosarului de candidatură, autoritatea competentă solicită inițiatorului proiectului, dacă este cazul și inclusiv în numele altor autorități implicate, informații suplimentare cu privire la informațiile absente, pe care inițiatorul proiectului trebuia să le transmită și care se pot referi numai la subiectele identificate la litera (a). În termen de trei luni de la primirea informațiilor absente, autoritatea competentă acceptă examinarea în scris a candidaturii. Cererile de informații suplimentare pot fi făcute numai dacă sunt justificate de noi circumstanțe.

(5) Inițiatorul proiectului se asigură că dosarul de candidatură este complet și de o calitate adecvată și solicită avizul autorității competente cât mai devreme cu putință în cadrul procedurii anterioare depunerii candidaturii. Inițiatorul proiectului

cooperează pe deplin cu autoritatea competentă pentru a respecta termenele și programul detaliat definit la alineatul (4) litera (b).

(6) Termenele prevăzute în prezentul articol nu aduc atingere obligațiilor care decurg din dreptul Uniunii și din cel internațional și nu aduc atingere căilor de atac administrative sau judiciare.

CAPITOLUL IV

PROCESUL DE REGLEMENTARE

Articolul 11

Analiza cost-beneficiu pe ansamblul sistemului energetic

(1) Până la 16 noiembrie 2013, rețeaua europeană a operatorilor de transport și de sistem (ENTSO) de energie electrică și ENTSO de gaze publică și prezintă statelor membre, Comisiei și agenției metodele lor, inclusiv cu privire la modelarea pieței și a rețelelor, de analiză cost-beneficiu armonizată la nivelul Uniunii a proiectelor de interes comun care se înscriu în categoriile prevăzute la punctul 1 literele (a)-(d) și la punctul 2 din anexa II. Metodologiile respective se aplică în pregătirea fiecărui plan de dezvoltare a rețelei pentru zece ani elaborat ulterior de ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și cu articolul 8 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009. Metodologiile trebuie elaborate în conformitate cu principiile stabilite în anexa V și trebuie să fie în concordanță cu normele și indicatorii prevăzuți în anexa IV.

Înainte de a-și prezenta metodologia de realizare, ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze vor derula un proces extensiv de consultare, implicând cel puțin organizațiile care reprezintă toate părțile interesate relevante – și, dacă se consideră adecvat, implicând părțile interesate –, autoritățile naționale de reglementare și alte autorități naționale.

(2) În termen de trei luni de la primirea metodologiilor, agenția prezintă statelor membre și Comisiei un aviz privind metodele, pe care îl publică.

(3) În termen de trei luni de la primirea avizului din partea agenției, Comisia emite și statele membre pot emite un aviz privind metodele. Avizele se prezintă ENTSO de energie electrică sau ENTSO de gaze.

(4) În termen de trei luni de la primirea ultimului aviz în conformitate cu alineatul (3), ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze își adaptează metodele, luând în considerare în mod corespunzător avizele primite din partea statelor membre, a Comisiei și a agenției, și le prezintă Comisiei spre aprobare.

(5) În termen de două săptămâni de la aprobarea de către Comisie, ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze își publică metodologiile pe paginile lor web. Cele două rețele transmit Comisiei și agenției, la cerere, seturile de date de intrare astfel cum sunt definite la punctul 1 din anexa V, precum și alte date relevante cu privire la rețele, la piață și la fluxurile de sarcină într-o formă suficient de precisă, în conformitate cu legislațiile naționale și cu acordurile de confidențialitate aplicabile. Datele trebuie să fie valabile la data introducerii cererii. Comisia și agenția asigură tratamentul confidențial al datelor primite, atât de către ele însele, cât și de orice parte însărcinată cu realizarea unor lucrări de analiză pe baza datelor respective.

(6) Metodologiile se actualizează și se îmbunătățesc în mod regulat, în conformitate cu dispozițiile alineatelor (1)-(5). Agenția, din proprie inițiativă sau la cererea motivată a autorităților naționale de reglementare sau a părților interesate și în urma consultării formale cu organizațiile reprezentând toate părțile implicate relevante și cu Comisia, poate solicita astfel de actualizări și îmbunătățiri, oferind o motivație adecvată și precizând termenele. Agenția publică cererile autorităților naționale de reglementare sau ale părților interesate și toate documentele relevante neconfidențiale din punct de vedere comercial care conduc spre o solicitare din partea agenției de actualizare sau îmbunătățire.

(7) Până la 16 mai 2015, autoritățile naționale de reglementare care cooperează în cadrul agenției stabilesc și publică un set de indicatori și de valori de referință corespunzătoare pentru compararea costurilor de investiții unitare pentru proiecte comparabile din categoriile de infrastructură incluse la punctele 1 și 2 din anexa II. Aceste valori de referință pot fi folosite de ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze pentru analizele cost-beneficiu pentru planurile de dezvoltare a rețelei pentru zece ani ulterioare.

(8) Până la 31 decembrie 2016, ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze prezintă împreună Comisiei și agenției un model comun de piață și de rețea pentru energie electrică și gaze, coerent și interconectat, incluzând atât infrastructura de transport de electricitate și gaze, precum și instalații de depozitare și GNL, acoperind domeniile și coridoarele prioritare de infrastructură energetică și elaborat în conformitate cu principiile stabilite în anexa V. După aprobarea modelului de către Comisie, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (2)-(4), modelul este inclus în metodologii.

Articolul 12

Facilitarea investițiilor cu impact transfrontalier

(1) Costurile cu investițiile angajate în condiții de eficiență, care exclud costurile de întreținere, legate de un proiect de interes comun care intră în categoriile stabilite la punctul 1 literele (a), (b) și (d) și la punctul 2 din anexa II sunt suportate de OTS relevanți sau de inițiatorii proiectului de

infrastructură de transport ai statelor membre în care proiectul are un impact net pozitiv și, în măsura în care nu sunt acoperite de venituri rezultate din gestionarea congestiilor sau de alte taxe, se plătesc de către utilizatorii rețelei prin tarifele de acces la rețea în statele membre respective.

(2) Pentru un proiect de interes comun care se înscrie în categoriile prevăzute la punctul 1 literele (a), (b) și (d) și la punctul 2 din anexa II, prevederile de la alineatul (1) se aplică numai dacă cel puțin un inițiator de proiect solicită autorităților naționale relevante să aplice prezentul articol pentru toate costurile sau pentru o parte a costurilor proiectului respectiv. Pentru un proiect de interes comun care se înscrie în categoriile prevăzute la punctul 2 din anexa II, dispozițiile alineatului (1) se aplică numai atunci când s-a realizat deja o evaluare a pieței care a indicat că nu este de așteptat ca costurile de investiții angajate în condiții de eficiență să fie acoperite de tarife.

În cazul în care proiectul are mai mulți inițiatori, autoritățile naționale de reglementare trebuie, fără întârziere, să solicite tuturor inițiatorilor proiectului să depună în comun cererea de investiții în conformitate cu alineatul (3).

(3) Pentru un proiect de interes comun pentru care se aplică dispozițiile alineatului (1), inițiatorii proiectului informează periodic, cel puțin o dată pe an și până la punerea în funcțiune a proiectului, toate autoritățile naționale de reglementare implicate cu privire la evoluția proiectului respectiv și la identificarea costurilor și efectelor asociate acestuia.

De îndată ce proiectul respectiv este suficient de avansat, inițiatorii proiectului prezintă, după consultarea OTS din statele membre în care proiectul are un impact net pozitiv semnificativ, o cerere de investiții. Această cerere de investiții include o cerere de alocare transfrontalieră a costurilor și este prezentată tuturor autorităților naționale de reglementare implicate, însoțită de elementele următoare:

(a) o analiză cost-beneficiu a proiectului în concordanță cu metodologia elaborată în temeiul articolului 11 și luând în considerare beneficiile care depășesc frontierele statului membru în cauză;

(b) un plan de afaceri care evaluează viabilitatea financiară a proiectului, inclusiv soluția financiară aleasă, iar pentru un proiect de interes comun care se încadrează în categoria prevăzută la punctul 2 din anexa II, rezultatele efectuării testelor de piață; precum și

(c) atunci când inițiatorii proiectului sunt de acord, o propunere argumentată pentru o alocare transfrontalieră a costurilor.

Dacă un proiect este promovat de mai mulți inițiatori, aceștia depun o cerere de investiții comună.

Pentru proiectele incluse în prima listă a Uniunii, inițiatorii proiectelor depun cererea de investiții până la 31 octombrie 2013.

Autoritățile naționale de reglementare trimit agenției spre informare o copie a fiecărei cereri de investiții imediat după primirea acesteia.

Autoritățile naționale de reglementare și agenția păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(4) În termen de șase luni de la data la care autoritatea națională de reglementare implicată a primit ultima cerere de investiții, autoritățile naționale de reglementare, după consultarea inițiatorilor proiectului vizat, iau decizii coordonate cu privire la alocarea costurilor cu investițiile pe care va trebui să le suporte fiecare operator de sistem pentru proiectul respectiv, precum și cu privire la includerea acestora în tarife. Autoritățile naționale de reglementare pot decide să aloce doar o parte din costuri sau pot decide să aloce costurile în cadrul unui pachet format din mai multe proiecte de interes comun.

La alocarea costurilor, autoritățile naționale de reglementare țin seama de nivelul real sau de cel estimat:

— al veniturilor rezultate din gestionarea congestiilor sau al altor taxe;

— al veniturilor provenite din mecanismul de compensare între operatorii de transport și de sistem stabilit la articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009.

În luarea deciziei de alocare transfrontalieră a costurilor se iau în considerare costurile și beneficiile economice, sociale și de mediu ale proiectelor respective în statele membre implicate, precum și eventualele necesități de sprijin financiar.

În luarea deciziei de alocare transfrontalieră a costurilor, autoritățile naționale de reglementare relevante, în consultare cu OTS implicați, încearcă să găsească un acord bazat pe, dar nu limitat la informațiile precizate la alineatul (3) literele (a) și (b).

În cazul în care un proiect de interes comun atenuază externalități negative, precum fluxurile în buclă, iar proiectul de

interes comun respectiv este implementat în statul membru care se află la originea externalității negative, această atenuare nu este considerată un beneficiu transfrontalier și nu reprezintă, prin urmare, o bază de alocare a costurilor OTS din statele membre afectate de aceste externalități negative.

(5) Autoritățile naționale de reglementare, pe baza alocării transfrontaliere a costurilor menționate la alineatul (4) din prezentul articol, iau în considerare costurile reale suportate de un OTS sau de alt inițiator de proiect ca urmare a investițiilor atunci când stabilesc sau aprobă tarifele în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/72/CE și cu articolul 41 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2009/73/CE, în măsura în care aceste costuri corespund costurilor unui operator eficient și comparabil din punct de vedere structural.

Autoritățile naționale de reglementare notifică neîntârziat agenției decizia de alocare a costurilor, precum și toate informațiile relevante privind decizia. În special, informațiile trebuie să conțină motivele detaliate care au determinat alocarea costurilor între statele membre, cum ar fi:

- (a) o evaluare a efectelor identificate, inclusiv în ceea ce privește tarifele de rețea, asupra fiecărui stat membru implicat;
- (b) o evaluare a planului de afaceri menționat la alineatul (3) litera (b);
- (c) externalitățile pozitive pe care le-ar putea genera proiectul la nivel regional sau la nivelul Uniunii;
- (d) rezultatul consultării cu inițiatorii proiectului în cauză.

Decizia de alocare a costurilor se publică.

(6) În cazul în care autoritățile naționale de reglementare implicate nu au ajuns la un acord cu privire la cererea de investiții în termen de șase luni de la data primirii cererii de către ultima autoritate națională de reglementare implicată, acestea informează neîntârziat agenția.

În această situație sau la solicitarea comună a autorităților naționale de reglementare implicate, în termen de trei luni de la data transmiterii către agenție, aceasta trebuie să ia o decizie privind cererea de investiții, inclusiv alocarea transfrontalieră a costurilor prevăzute la alineatul (3), precum și modul în care costurile investiționale se reflectă în tarife.

Înainte de a lua o astfel de decizie, agenția consultă autoritățile naționale de reglementare implicate și inițiatorii proiectului. Termenul de trei luni prevăzut în al doilea paragraf poate fi prelungit cu două luni, în cazul în care agenția solicită informații suplimentare. Prelungirea în cauză începe în ziua următoare datei primirii informațiilor complete.

Decizia de alocare a costurilor se publică. Se aplică articolele 19 și 20 din Regulamentul (CE) nr. 713/2009.

(7) Agenția transmite neîntârziat Comisiei o copie a fiecărei decizii de alocare a costurilor, împreună cu toate informațiile relevante cu privire la fiecare decizie. Informațiile pot fi transmise în formă cumulată. Comisia păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.

(8) Alocarea costurilor nu afectează dreptul OTS de a aplica și nici dreptul autorităților naționale de reglementare de a aproba tarifele de acces la rețea în conformitate cu articolul 32 din Directiva 2009/72/CE și din Directiva 2009/73/CE, cu articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

(9) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică proiectelor de interes comun care beneficiază de:

(a) derogare de la articolele 32, 33, 34 și de la articolul 41 alineatele (6), (8) și (10) din Directiva 2009/73/CE, în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE;

(b) derogare de la articolul 16 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 sau derogare de la articolul 32 și de la articolul 37 alineatele (6) și (10) din Directiva 2009/72/CE, în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009;

(c) derogare în temeiul articolului 22 din Directiva 2003/55/CE ⁽¹⁾; sau

(d) derogare în temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 1228/2003 ⁽²⁾.

Articolul 13

Stimulente

(1) Dacă un inițiator de proiect își asumă riscuri mai ridicate în ceea ce privește elaborarea, construcția, exploatarea sau

⁽¹⁾ Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale (JO L 176, 15.7.2003, p. 57).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1228/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2003 privind condițiile de acces la rețea pentru schimburile transfrontaliere de energie electrică (JO L 176, 15.7.2003, p. 1).

întreținerea unui proiect de interes comun care se încadrează în una dintre categoriile stabilite la punctul 1 literele (a), (b) și (d) și la punctul 2 din anexa II, comparativ cu riscurile suportate în mod normal de un proiect comparabil de infrastructură, statele membre și autoritățile naționale de reglementare se asigură că proiectul respectiv beneficiază de stimulente adecvate în conformitate cu articolul 37 alineatul (8) din Directiva 2009/72/CE, cu articolul 41 alineatul (8) din Directiva 2009/73/CE, cu articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și cu articolul 13 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care proiectul de interes comun beneficiază:

(a) de derogare de la articolele 32, 33, 34 și de la articolul 41 alineatele (6), (8) și (10) din Directiva 2009/73/CE, în temeiul articolului 36 din Directiva 2009/73/CE;

(b) de derogare de la articolul 16 alineatul (6) din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 sau derogare de la articolul 32 și de la articolul 37 alineatele (6) și (10) din Directiva 2009/72/CE, în temeiul articolului 17 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009;

(c) de derogare în temeiul articolului 22 din Directiva 2003/55/CE; sau

(d) de derogare în temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 1228/2003.

(2) Decizia autorităților naționale de reglementare de a acorda stimulentele menționate la alineatul (1) ține cont de rezultatele analizei cost-beneficiu realizate pe baza metodologiei elaborate în temeiul articolului 11, în special de externalitățile pozitive generate de proiect la nivel regional sau la nivelul Uniunii. Autoritățile naționale de reglementare analizează mai în detaliu riscurile specifice asumate de inițiatorii proiectului, măsurile întreprinse în vederea atenuării riscurilor și justificarea acestui profil de risc având în vedere impactul pozitiv net al proiectului, comparativ cu o alternativă cu risc mai scăzut. Riscurile eligibile includ, în principal, riscuri legate de noile tehnologii de transport, atât „onshore”, cât și „offshore”, riscuri legate de recuperarea parțială a costurilor și riscuri de dezvoltare.

(3) Stimulentul acordat prin decizie ia în considerare natura specifică a riscului asumat și poate să se refere, printre altele, la:

(a) normele privind investițiile realizate cu anticiparea nevoilor viitoare; sau

(b) normele privind recunoașterea costurilor angajate în condiții de eficiență înainte de punerea în funcțiune a proiectului; sau

(c) normele privind obținerea unei rentabilități suplimentare a capitalului investit în proiect; sau

(d) orice altă măsură considerată necesară și adecvată.

(4) Până la 31 iulie 2013, dacă sunt disponibile, fiecare autoritate națională de reglementare prezintă agenției metodologia și criteriile utilizate la evaluarea investițiilor în proiecte de infrastructură a energiei electrice și a gazelor și la evaluarea riscurilor mai ridicate aferente acestora.

(5) Până la 31 decembrie 2013, ținând seama de informațiile primite în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, agenția facilitează schimbul de bune practici și adresează recomandări în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009:

(a) privind stimulentele menționate la alineatul (1), pe baza unei analize comparative a celor mai bune practici de către autoritățile naționale de reglementare;

(b) privind o metodologie comună de evaluare a riscurilor mai ridicate aferente investițiilor în proiecte de infrastructură a energiei electrice și a gazelor.

(6) Până la 31 martie 2014, fiecare autoritate națională de reglementare își publică metodologia și criteriile utilizate la evaluarea investițiilor în proiecte de infrastructură a energiei electrice și a gazelor și la evaluarea riscurilor mai ridicate aferente acestora.

(7) În cazul în care măsurile menționate la alineatele (5) și (6) nu sunt suficiente pentru a asigura implementarea în timp util a proiectelor de interes comun, Comisia poate publica linii directoare privind stimulentele menționate în prezentul articol.

CAPITOLUL V

FINANȚARE

Articolul 14

Eligibilitatea proiectelor pentru asistență financiară din partea Uniunii

(1) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile prevăzute la punctele 1, 2 și 4 din anexa II sunt eligibile pentru obținerea de asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru studii și instrumente financiare.

(2) Proiectele de interes comun care se încadrează la categoriile stabilite la punctul 1 literele (a)-(d) și la punctul 2 din anexa II, cu excepția proiectelor pentru stocarea energiei electrice prin hidropompaj, sunt eligibile pentru asistență

financiară din partea Uniunii și sub formă de granturi pentru lucrări dacă îndeplinesc toate criteriile următoare:

(a) analiza cost-beneficiu a proiectului efectuată în temeiul articolului 12 alineatul (3) litera (a) oferă dovezi cu privire la existența unor externalități pozitive semnificative precum siguranța în aprovizionare, solidaritatea sau inovarea;

(b) proiectul a primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 12; sau, pentru proiectele de interes comun din categoria stabilită la punctul 1 litera (c) din anexa II și care prin urmare nu beneficiază de o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor, proiectul vizează furnizarea de servicii transfrontaliere, asigurarea inovației tehnologice și asigurarea siguranței operării rețelei transfrontaliere;

(c) proiectul nu este viabil din punct de vedere comercial, conform planului de afaceri și altor evaluări efectuate, în special de către potențiali investitori sau creditori sau autoritatea națională de reglementare. La evaluarea viabilității comerciale a proiectului se iau în considerare decizia cu privire la stimulente și justificarea acesteia prevăzută la articolul 13 alineatul (2).

(3) Proiectele de interes comun desfășurate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 5 alineatul (7) litera (d) pot beneficia de asistență financiară din partea Uniunii sub formă de granturi pentru lucrări dacă îndeplinesc criteriile stabilite la alineatul (2) din prezentul articol.

(4) Proiectele de interes comun care se încadrează în categoriile stabilite la punctul 1 litera (e) și la punctul 4 din anexa II sunt eligibile și pentru asistență financiară din partea Uniunii sub formă de subvenții pentru lucrări, dacă inițiatorii proiectului în cauză pot demonstra clar externalitățile pozitive semnificative generate de proiecte și lipsa viabilității comerciale a acestora, în conformitate cu planul de afaceri și alte evaluări efectuate, în special de către eventualii investitori sau creditori sau, dacă este cazul, o autoritate națională de reglementare.

Articolul 15

Linii directoare pentru criteriile de acordare a asistenței financiare din partea Uniunii

Criteriile specifice prevăzute la articolul 4 alineatul (2) și parametrii prevăzuți la articolul 4 alineatul (4) îndeplinesc și rolul de obiective în scopul stabilirii criteriilor de acordare a asistenței financiare din partea Uniunii, în Regulamentul de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”.

Articolul 16

Exercitarea delegării de competențe

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționate la articolul 3 este conferită Comisiei pentru o perioadă de patru ani de la 15 mai 2013. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 3 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. Decizia de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare datei publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(4) Imediat ce adoptă un act delegat, Comisia notifică aceasta simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 3 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

CAPITOLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 17

Raportare și evaluare

Comisia trebuie să publice, cel târziu în cursul anului 2017, un raport privind implementarea proiectelor de interes comun și să îl prezinte Parlamentului European și Consiliului. Raportul cuprinde o evaluare cu privire la:

- (a) progresele înregistrate în ceea ce privește planificarea, elaborarea, construcția și punerea în funcțiune a proiectelor de interes comun selectate în temeiul articolului 3 și, acolo unde este cazul, întârzierile în implementare și alte dificultăți întâmpinate;
- (b) fondurile angajate și vărsate de Uniune pentru proiectele de interes comun în conformitate cu prevederile, comparativ cu valoarea totală a proiectelor de interes comun finanțate;
- (c) în sectoarele energiei electrice și al gazelor, evoluția gradului de interconectare între statele membre, evoluția corespunzătoare a prețurilor la energie, cauzele acestora și costurile economice aferente;
- (d) autorizarea și participarea publicului, în special în ceea ce privește:
 - (i) durata totală medie și maximă a procedurilor de autorizare pentru proiectele de interes comun, inclusiv durata fiecărei etape a procedurii anterioare candidaturii, comparativ cu calendarul prevăzut pentru etapele majore inițiale menționate la articolul 10 alineatul (4);
 - (ii) gradul de opoziție cu care se confruntă proiectele de interes comun (în special numărul de obiecții scrise înaintate pe parcursul consultării publice, numărul de acțiuni în justiție);
 - (iii) o prezentare de ansamblu a celor mai bune și mai inovatoare practici cu privire la participarea părților implicate și la minimizarea impactului de mediu în timpul procedurii de autorizare și al implementării proiectului;
 - (iv) eficacitatea sistemelor prevăzute la articolul 8 alineatul (3) în ceea ce privește respectarea termenelor stabilite la articolul 10;
- (e) procesul de reglementare, în special:
 - (i) numărul de proiecte de interes comun care au primit o decizie de alocare transfrontalieră a costurilor în temeiul articolului 12;
 - (ii) numărul și tipul de proiecte de interes comun care au primit stimulente specifice în temeiul articolului 13;
- (f) eficacitatea prezentului regulament în ceea ce privește contribuția la obiectivele pentru integrarea pieței până în 2014 și 2015, la obiectivele în materie de climă și energie până în 2020 și, pe termen lung, la trecerea la o economie cu emisii reduse de carbon până în 2050.

Articolul 18

Informare și publicitate

Comisia realizează în termen de șase luni de la data adoptării primei liste a Uniunii o platformă privind transparența infrastructurilor, ușor accesibilă publicului larg, inclusiv pe internet. Platforma conține următoarele informații:

- (a) informații generale actualizate, inclusiv informații geografice, pentru fiecare proiect de interes comun;
- (b) planul de implementare prevăzut la articolul 5 alineatul (1) pentru fiecare proiect de interes comun;

(c) principalele rezultate ale analizei cost-beneficiu pe baza metodologiei elaborate în temeiul articolului 11 pentru proiectele de interes comun vizate, cu excepția oricăror informații sensibile din punct de vedere comercial;

(d) lista Uniunii;

(e) fondurile alocate și plătite de Uniune pentru fiecare proiect de interes comun.

Articolul 19

Dispoziții tranzitorii

Regulamentul nu aduce atingere continuării acordării sau modificării asistenței financiare acordate de către Comisie, pe baza cererilor de propuneri lansate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 680/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2007 de stabilire a normelor generale pentru acordarea asistenței financiare comunitare în domeniul rețelelor trans-europene de transport și energetice⁽¹⁾, proiectelor prevăzute în anexele I și III la Decizia nr. 1364/2006/CE sau având în vedere obiectivele, bazate pe categoriile relevante de cheltuieli pentru TEN-E, în sensul Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului din 11 iulie 2006 de stabilire a anumitor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european și Fondul de coeziune⁽²⁾.

Prevederile capitolului III nu se aplică proiectelor de interes comun aflate în procedura de autorizare pentru care inițiatorul proiectului a depus o cerere anterior datei de 16 noiembrie 2013.

Articolul 20

Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 713/2009

La articolul 22 din Regulamentul (CE) nr. 713/2009, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Pentru solicitarea unei decizii de derogare în conformitate cu articolul 9 alineatul (1), precum și pentru decizii privind alocarea costurilor prevăzute de agenție în temeiul articolului 12 din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene (*), se datorează taxe agenției.

(*) JO L 115, 25.4.2013, p. 39.”

⁽¹⁾ JO L 162, 22.6.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 210, 31.7.2006, p. 25.

Articolul 21

Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 714/2009

Regulamentul (CE) nr. 714/2009 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (3), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) instrumentele comune pentru exploatarea rețelelor, pentru a asigura coordonarea exploatarei rețelei în condiții normale și de urgență, inclusiv o grilă comună de clasificare a incidentelor, și planurile de cercetare. Aceste instrumente specifică, printre altele:

(i) informațiile, inclusiv informații pe termen scurt, pentru aceeași zi și în timp real, utile pentru îmbunătățirea coordonării operaționale, precum și frecvența optimă pentru colectarea și comunicarea acestor informații;

(ii) platforma tehnologică pentru schimbul de informații în timp real și, dacă este cazul, platformele tehnologice pentru colectarea, prelucrarea și transmiterea celorlalte informații menționate la punctul (i), precum și pentru implementarea procedurilor în măsură să sporească coordonarea operațională între operatorii de transport și de sistem, astfel încât această coordonare să fie posibilă la nivelul întregii Uniuni;

(iii) modul în care operatorii de transport și de sistem pun informațiile operaționale la dispoziția altor operatori de transport și de sistem sau a oricărei alte entități mandatate în mod corespunzător să îi sprijine pentru a realiza coordonarea operațională, precum și la dispoziția agenției; și

(iv) că operatorii de transport și de sistem desemnează un punct de contact responsabil de furnizarea de răspunsuri la întrebările altor operatori de transport și de sistem sau ale altei entități mandatate în mod corespunzător menționate la punctul (iii) sau ale agenției cu privire la aceste informații.

ENTSO de energie electrică prezintă specificațiile adoptate cu privire la punctele (i)-(iv) agenției și Comisiei până la 16 mai 2015.

În termen de 12 luni de la adoptarea specificațiilor, agenția emite un aviz în care analizează dacă acestea contribuie suficient la promovarea comerțului transfrontalier și la asigurarea gestionării optime, a operării coordonate și a evoluției tehnice solide a rețelei europene de transport de energie electrică.”;

(b) la alineatul (10), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) se bazează pe planuri naționale de investiții, luând în considerare planurile regionale de investiții menționate la articolul 12 alineatul (1) și, dacă este cazul, aspectele la nivelul Uniunii legate de planificarea rețelei, prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice trans-europene (*); face obiectul unei analize costuri-beneficii utilizând metodologia stabilită în conformitate cu articolul 11 din regulamentul respectiv;

(*) JO L 115, 25.4.2013, p. 39.”

2. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

Costuri

Costurile legate de activitățile ENTSO de energie electrică menționate la articolele 4-12 din prezentul regulament și la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 sunt suportate de operatorii de transport și de sistem și se iau în considerare la calcularea tarifelor. Autoritățile de reglementare aprobă costurile respective numai dacă acestea sunt rezonabile și adecvate.”

3. La articolul 18 se introduce următorul alineat:

„(4a) Comisia poate adopta linii directe cu privire la implementarea coordonării operaționale între operatorii de transport și de sistem la nivelul Uniunii. Aceste linii directe trebuie să fie în concordanță cu și să se bazeze pe codurile de rețea menționate la articolul 6 din prezentul regulament și să se bazeze pe specificațiile adoptate și pe avizul agenției menționat la articolul 8 alineatul (3) litera (a) din prezentul regulament. La adoptarea acestor linii directe, Comisia ia în considerare diferitele cerințe operaționale regionale și naționale.

Linii directe respective se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 23 alineatul (3).”

4. La articolul 23 se introduce următorul alineat:

„(3) În cazul trimiterilor la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (*).

(*) JO L 55, 28.2.2011, p. 13.”

Articolul 22

Modificări ale Regulamentului (CE) nr. 715/2009

Regulamentul (CE) nr. 715/2009 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 8 alineatul (10), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) se bazează pe planuri naționale de investiții, luând în considerare planurile regionale de investiții menționate la articolul 12 alineatul (1) și, dacă este cazul, aspectele la nivelul Uniunii legate de planificarea rețelei, prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind liniile directe pentru infrastructurile energetice trans-europene (*); face obiectul unei analize costuri-beneficii utilizând metodologia stabilită în conformitate cu articolul 11 din regulamentul menționat;

(*) JO L 115, 25.4.2013, p. 39.”

2. Articolul 11 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 11

Costuri

Costurile legate de activitățile ENTSO de gaze menționate la articolele 4-12 din prezentul regulament și la articolul 11 din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 sunt suportate de operatorii de transport și de sistem și se iau în considerare la calcularea tarifelor. Autoritățile de reglementare aprobă costurile respective numai dacă acestea sunt rezonabile și adecvate.”

Articolul 23

Abrogare

Decizia nr. 1364/2006/CE se abrogă începând de la 1 ianuarie 2014. Pentru proiectele incluse în anexele I și III la Decizia nr. 1364/2006/CE nu rezultă drepturi în temeiul prezentului regulament.

*Articolul 24***Intrare în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 1 iunie 2013, cu excepția articolelor 14 și 15, care se aplică de la data aplicării Regulamentului de instituire a mecanismului „Conectarea Europei”.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2013.

Pentru Parlamentul European
Președintele
M. SCHULZ

Pentru Consiliu
Președintele
L. CREIGHTON

ANEXA I

CORIDOARELE ȘI DOMENIILE PRIORITARE PRIVIND INFRASTRUCTURA ENERGETICĂ

Prezentul regulament se aplică următoarelor coridoare și domenii prioritare în domeniul infrastructurii energetice:

1. CORIDOARE PRIORITARE PRIVIND ENERGIA ELECTRICĂ

1. Rețeaua offshore a mărilor Nordului („Northern Seas offshore grid – NSOG”): dezvoltarea rețelei marine integrate și a interconectorilor aferenți de energie electrică din Marea Nordului, Marea Irlandei, Canalul Mânecii, Marea Baltică și apele învecinate, folosită pentru transportul energiei electrice de la sursele marine regenerabile de energie către centrele de consum și de depozitare și pentru a intensifica schimbul transfrontalier de energie electrică.

State membre implicate: Belgia, Danemarca, Germania, Irlanda, Franța, Luxemburg, Țările de Jos, Suedia, Regatul Unit.

2. Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa de Vest („NSI West Electricity”): interconexiuni între statele membre din regiune și cu țările terțe mediteraneene, inclusiv Peninsula Iberică, în special în vederea integrării energiei electrice din surse regenerabile de energie și consolidarea infrastructurilor de rețea interne pentru a stimula integrarea pieței în regiune.

State membre implicate: Belgia, Germania, Irlanda, Spania, Franța, Italia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Austria, Portugalia, Regatul Unit.

3. Interconexiuni nord-sud privind energia electrică din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est („NSI East Electricity”): interconexiuni și linii interne în direcțiile nord-sud și est-vest pentru finalizarea pieței interne și pentru integrarea producției provenite din surse regenerabile.

State membre implicate: Bulgaria, Republica Cehă, Germania, Grecia, Croația⁽¹⁾, Italia, Cipru, Ungaria, Austria, Polonia, România, Slovenia, Slovacia.

4. Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în domeniul energiei electrice („BEMIP Electricity”): interconexiuni între statele membre din regiunea Mării Baltice și consolidarea corespunzătoare a infrastructurilor rețelei interne, pentru a pune capăt izolării statelor baltice și pentru stimularea integrării piețelor și integrarea energiei produse din surse regenerabile de energie, inclusiv prin activități de integrare a energiei regenerabile, în regiune.

State membre implicate: Danemarca, Germania, Estonia, Finlanda, Letonia, Lituania, Polonia, Suedia.

2. CORIDOARE PRIORITARE PRIVIND ENERGIA ELECTRICĂ

5. Interconexiuni nord-sud privind gazele naturale în Europa de Vest („NSI West Gas”): infrastructură de gaze pentru fluxurile de gaze nord-sud din Europa de Vest pentru a continua diversificarea rutelor de aprovizionare și pentru a crește capacitatea de livrare a gazelor pe termen scurt.

State membre implicate: Belgia, Danemarca, Germania, Irlanda, Spania, Franța, Italia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Portugalia, Regatul Unit.

6. Interconexiuni nord-sud privind gazele naturale din Europa Centrală și din Europa de Sud-Est („NSI East Gas”): infrastructuri pentru conexiuni regionale privind gazele naturale între regiunea Mării Baltice, Marea Adriatică și Marea Egee, estul Mediteranei, Marea Neagră și bazinul est-mediteranean, în special pentru sporirea diversificării și a siguranței în aprovizionarea cu gaze.

State membre implicate: Bulgaria, Republica Cehă, Germania, Grecia, Croația⁽¹⁾, Italia, Cipru, Ungaria, Austria, Polonia, România, Slovenia, Slovacia.

7. Coridorul meridional de transport al gazelor („SGC”): infrastructura pentru transportul gazelor dinspre Bazinul Caspic, Asia Centrală, Orientul Mijlociu și dinspre bazinul est-mediteranean către Uniune, pentru a spori diversificarea în aprovizionarea cu gaze.

⁽¹⁾ În funcție de data aderării Croației.

State membre implicate: Bulgaria, Republica Cehă, Germania, Grecia, Franța, Croația ⁽¹⁾, Italia, Cipru, Ungaria, Austria, Polonia, România, Slovenia, Slovacia.

8. Planul de interconectare a pieței energiei din zona baltică în domeniul gazelor naturale („BEMIP Gas”): infrastructuri de gaze pentru a pune capăt izolării celor trei state baltice și a Finlandei, precum și dependenței acestora de furnizorul unic, pentru a consolida infrastructurile de rețea interne și pentru a spori diversificarea și siguranța în aprovizionare în regiunea Mării Baltice.

State membre implicate: Danemarca, Germania, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Finlanda, Suedia.

3. CORIDOR PRIORITAR PRIVIND PETROLUL

9. Conexiuni în vederea aprovizionării cu petrol în Europa Centrală și de Est („OSC”): interoperabilitatea rețelei de conducte de petrol din Europa Centrală și de Est pentru a spori securitatea în aprovizionare și pentru a reduce riscurile de mediu.

State membre implicate: Republica Cehă, Germania, Croația ⁽¹⁾, Ungaria, Austria, Polonia, Slovacia.

4. DOMENII TEMATICE PRIORITARE

10. Desfășurarea rețelelor inteligente: adoptarea tehnologiilor rețelelor inteligente pe întreg teritoriul Uniunii în vederea integrării eficiente a comportamentului și a acțiunilor tuturor utilizatorilor conectați la rețeaua de energie electrică, în special generarea unor cantități mari de energie electrică din surse regenerabile sau descentralizate și adaptarea cererii din partea consumatorilor.

State membre implicate: toate.

11. Autostrăzi de energie electrică: crearea primelor autostrăzi de energie electrică până în 2020, în vederea construirii unui sistem de autostrăzi de energie electrică pe întreg teritoriul Uniunii, care este capabil:

- (a) să facă față excedentului tot mai mare de energie electrică generată de instalațiile eoliene din mările septentrionale și din Marea Baltică și din jurul acestora și cantității din ce în ce mai mari de energie electrică obținută din surse regenerabile aflate în estul și sudul Europei și în Africa de Nord;
- (b) să conecteze aceste noi centre de producere de energie electrică cu capacitățile mari de depozitare din țările nordice și din Alpi și din alte regiuni cu centre majore de consum; și
- (c) să facă față unei oferte tot mai variabile și descentralizate și unei cereri de energie electrică tot mai flexibile.

State membre implicate: toate.

12. Rețea transfrontalieră de transport a dioxidului de carbon: dezvoltarea unei infrastructuri pentru transportul dioxidului de carbon între statele membre și cu țările terțe învecinate, pentru realizarea captării și stocării dioxidului de carbon.

State membre implicate: toate.

⁽¹⁾ În funcție de data aderării Croației.

ANEXA II

CATEGORII DE INFRASTRUCTURI ENERGETICE

Categoriile de infrastructuri energetice care urmează să fie dezvoltate în vederea punerii în aplicare a priorităților în domeniul energiei electrice prevăzute în anexa I sunt următoarele:

1. în ceea ce privește energia electrică:
 - (a) linii aeriene de transport de înaltă tensiune, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 220 kV, și cabluri subterane și submarine de transport, dacă au fost concepute pentru o tensiune de minimum 150 kV;
 - (b) în special cu privire la autostrăzile de energie electrică; orice echipament fizic conceput pentru a permite transportul de energie electrică la tensiune înaltă și foarte înaltă, în vederea conectării unor cantități mari de energie electrică produsă sau depozitată pe teritoriul unui sau mai multor state membre sau în țări terțe cu un consum ridicat de energie electrică în unul sau mai multe state membre;
 - (c) instalații de depozitare a energiei electrice utilizate pentru depozitarea permanentă sau temporară a energiei în infrastructuri situate la suprafață sau în subsol sau în situri geologice, cu condiția să fie conectate direct la linii de transport de înaltă tensiune concepute pentru o tensiune de minimum 110 kV;
 - (d) orice echipament sau instalație indispensabilă pentru a asigura funcționarea în condiții de siguranță, securitate și eficiență a sistemelor definite la literele (a)-(c), inclusiv a sistemelor de protecție, monitorizare și control la toate tensiunile și stațiile electrice;
 - (e) orice echipament sau instalație, atât la nivelul transportului, cât și al distribuției la tensiune medie, care are ca obiectiv comunicarea digitală bidirecțională, monitorizarea interactivă, inteligentă și în timp real sau aproape real și gestionarea producției, transportului, distribuției și consumului de energie electrică în cadrul unei rețele electrice, în vederea dezvoltării unei rețele care integrează în mod eficient comportamentul și acțiunile tuturor utilizatorilor conectați la aceasta – producători, consumatori și cei cu dublu statut de producător și consumator – în vederea asigurării unui sistem energetic eficient din punct de vedere economic și sustenabil, cu pierderi minore și cu un nivel înalt de securitate și de calitate în aprovizionare și de siguranță;
2. în ceea ce privește gazele:
 - (a) conducte pentru transportul de gaze și de biogaze care fac parte dintr-o rețea care cuprinde în principal conducte de înaltă presiune, cu excepția conductelor de înaltă presiune utilizate pentru distribuția în amonte sau locală de gaze;
 - (b) instalații subterane de stocare conectate la conductele de gaze de înaltă presiune menționate anterior;
 - (c) instalații de recepție, de stocare și de regazeificare sau decompresie pentru gaze naturale lichefiate (GNL) sau gaze naturale comprimate (GNC);
 - (d) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea securizată, eficientă și în condiții de siguranță a sistemului sau pentru a asigura capacitatea bidirecțională, inclusiv stații de comprimare;
3. în ceea ce privește petrolul:
 - (a) conducte folosite pentru transportul țițeiului;
 - (b) stații de pompare și instalații de depozitare necesare pentru exploatarea conductelor de țiței;
 - (c) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea corespunzătoare, sigură și eficientă a sistemului, inclusiv sisteme de protecție, monitorizare și control și dispozitive de flux invers;
4. în ceea ce privește dioxidul de carbon:
 - (a) conducte specializate, diferite de rețeaua de conducte în amonte, utilizate pentru transportul de dioxid de carbon antropoc de la mai multe surse, și anume instalații industriale (inclusiv centrale electrice), care produc dioxid de carbon sub formă de gaz prin combustie sau alte reacții chimice care implică compuși de carbon fosili sau non-fosili, în scopul depozitării geologice permanente a dioxidului de carbon în conformitate cu Directiva 2009/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
 - (b) instalații pentru lichefierea și stocarea tampon a dioxidului de carbon, în vederea transportării sale ulterioare. Acestea nu includ infrastructura din cadrul unei formațiuni geologice utilizate pentru stocarea geologică finală a dioxidului de carbon în conformitate cu Directiva 2009/31/CE și nici instalațiile de suprafață și de injectare aferente;
 - (c) orice echipamente sau instalații esențiale pentru funcționarea corespunzătoare, sigură și eficientă a sistemului, inclusiv sistemele de protecție, monitorizare și control.

⁽¹⁾ JO L 140, 5.6.2009, p. 114.

ANEXA III

LISTELE PROIECTELOR DE INTERES COMUN LA NIVEL REGIONAL

1. REGULI PRIVIND GRUPURILE

1. Pentru proiectele din sectorul energiei electrice care se înscriu în categoriile prevăzute la punctul 1 din anexa II, fiecare grup este compus din reprezentanți ai statelor membre, ai autorităților naționale de reglementare, ai OTS, precum și ai Comisiei, ai agenției și ai ENTSO de energie electrică.

Pentru proiectele din sectorul gazelor care se înscriu în categoriile prevăzute la punctul 2 din anexa II, fiecare grup este compus din reprezentanți ai statelor membre, ai autorităților naționale de reglementare, ai OTS, precum și ai Comisiei, ai agenției și ai ENTSO de gaze.

Pentru proiectele de transport al petrolului și al dioxidului de carbon care se înscriu în categoriile menționate la punctele 3 și 4 din anexa II, fiecare grup este format din reprezentanți ai statelor membre, ai inițiatorilor proiectelor afectate de fiecare dintre proprietățile relevante desemnate în anexa I și ai Comisiei.

2. Organismele decizionale ale grupurilor pot fuziona. Toate grupurile sau organismele decizionale se reunesc, când este important, pentru a dezbate problemele comune tuturor grupurilor; aceste probleme pot include chestiuni relevante pentru consecvența transregională sau pentru numărul de proiecte propuse incluse pe proiectele de liste regionale care se confruntă cu riscul de a deveni negestionabile.
3. Fiecare grup își organizează activitatea în conformitate cu eforturile de cooperare regională depuse în temeiul articolului 6 din Directiva 2009/72/CE, al articolului 7 din Directiva 2009/73/CE, al articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 și al articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009 și cu alte structuri de cooperare regională existente.
4. În vederea punerii în aplicare a priorității relevante stabilite în anexa I, fiecare grup invită, dacă este necesar, inițiatorii unui proiect care ar putea fi eligibil să fie selectat ca proiect de interes comun, precum și reprezentanți ai administrațiilor naționale, ai autorităților de reglementare și ai OTS din țările candidate și potențiale candidate la UE, din statele membre ale Spațiului Economic European și ale Asociației Europene a Liberului Schimb, reprezentanți ai instituțiilor și organismelor Comunității Energiei, ai țărilor care fac obiectul politicii europene de vecinătate și ai țărilor cu care Uniunea a stabilit o cooperare specifică în domeniul energetic. Decizia de a invita reprezentanți ai țărilor terțe are la bază un consens.
5. Fiecare grup consultă organizațiile care reprezintă părțile interesate relevante – și, dacă este relevant, direct părțile interesate –, inclusiv producătorii, operatorii de transport și de sistem, furnizorii, consumatorii și organizațiile de protecție a mediului. Grupul poate organiza audieri sau consultări, dacă acest lucru este relevant pentru îndeplinirea sarcinilor sale.
6. Normele interne, o listă actualizată a organizațiilor membre, informații actualizate periodic cu privire la progresele înregistrate, procesele-verbale ale ședințelor, precum și concluziile finale și deciziile fiecărui grup sunt publicate de către Comisie pe platforma de transparență menționată la articolul 18.
7. Comisia, agenția și grupurile trebuie să depună eforturi pentru a asigura coerența între diferitele grupuri. În acest scop, Comisia și agenția asigură, atunci când este relevant, schimbul de informații dintre toate activitățile care reprezintă un interes interregional între grupurile în cauză.

Participarea autorităților naționale de reglementare și a agenției la grupuri nu pune în pericol îndeplinirea obiectivelor și obligațiilor care le revin în temeiul prezentului regulament sau în temeiul articolelor 36 și 37 din Directiva 2009/72/CE și al articolelor 40 și 41 din Directiva 2009/73/CE sau în temeiul Regulamentului (CE) nr. 713/2009.

2. PROCESUL DE CREARE A LISTELOR REGIONALE

1. Inițiatorii unui proiect potențial eligibil pentru a fi selectat ca proiect de interes comun care doresc să obțină statutul de proiecte de interes comun prezintă o cerere de selectare ca proiect de interes comun grupului care include:
 - o evaluare a proiectului din punct de vedere al contribuției la punerea în aplicare a priorităților prevăzute în anexa I;
 - o analiză a respectării criteriilor relevante definite la articolul 4;
 - pentru proiectele care au atins un nivel suficient de maturitate, o analiză costuri-beneficii specifică proiectului în conformitate cu articolele 21 și 22 pe baza metodologiilor elaborate de ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze în temeiul articolului 11; și
 - alte informații relevante pentru evaluarea proiectului.
 2. Toți destinatarii păstrează confidențialitatea informațiilor sensibile din punct de vedere comercial.
 3. După adoptarea primei liste a Uniunii, pentru toate listele Uniunii adoptate ulterior, propunerile de proiecte privind transportul și depozitarea energiei electrice care se înscriu în categoriile prevăzute la punctul 1 literele (a), (b) și (d) din anexa II trebuie să facă parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei pentru zece ani pentru energia electrică, elaborat de ENTSO de energie electrică în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009.
 4. După adoptarea primei liste a Uniunii, pentru toate listele Uniunii adoptate ulterior, propunerile de proiecte privind transportul și depozitarea gazelor care se înscriu în categoriile prevăzute la punctul 2 din anexa II trebuie să facă parte din cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei pentru zece ani pentru gaze, elaborat de ENTSO de gaze în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 715/2009.
 5. Propunerile de proiecte prezentate spre includere în prima listă a Uniunii care nu au fost evaluate anterior în temeiul articolului 8 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009 se evaluează la nivel de sistem al Uniunii de către:
 - ENTSO de energie electrică, în conformitate cu metodologia aplicată în cel mai recent disponibil plan de dezvoltare a rețelei pentru zece ani pentru proiecte care se încadrează la punctul 1 literele (a), (b) și (d) din anexa II;
 - ENTSO de gaze sau de către un terț într-o manieră coerentă bazată pe o metodologie obiectivă, pentru proiectele care se încadrează la punctul 2 din anexa II.
- Până la 16 ianuarie 2014, Comisia emite linii directoare privind criteriile aplicabile de către ENTSO de energie electrică și ENTSO de gaze la dezvoltarea planurilor lor de dezvoltare a rețelelor pentru zece ani menționate la punctele 3 și, respectiv, 4, pentru a asigura egalitatea de tratament și transparența procedurii.
6. Proiectele propuse privind transportul dioxidului de carbon care se încadrează în categoria prevăzută la punctul 4 din anexa II trebuie prezentate ca parte a unui plan, elaborat de minimum două state membre, pentru dezvoltarea unei infrastructuri transfrontaliere pentru transportul și depozitarea de dioxid de carbon, care urmează a fi înaintat direct Comisiei de către statele membre interesate sau de către entitățile desemnate de către statele membre respective.
 7. Pentru proiectele propuse care se înscriu în categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II, autoritățile naționale de reglementare și, dacă este necesar, agenția, ori de câte ori este posibil în contextul cooperării regionale (articolul 6 din Directiva 2009/72/CE, articolul 7 din Directiva 2009/73/CE), verifică aplicarea coerentă a criteriilor/metodologia analizei costuri/beneficii și evaluează relevanța lor transfrontalieră. Evaluarea este prezentată grupului.

8. Pentru proiectele propuse de transport al petrolului și dioxidului de carbon care se încadrează în categoriile prevăzute la punctele 3 și 4 din anexa II, Comisia evaluează aplicarea criteriilor stabilite la articolul 4. Pentru proiectele propuse privind dioxidul de carbon care se încadrează în categoria prevăzută la punctul 4 din anexa II, Comisia ține cont și de posibilitatea extinderii în viitor la noi state membre. Comisia prezintă evaluarea sa grupului.
 9. Fiecare stat membru la al cărui teritoriu nu se referă proiectul propus, dar asupra căruia proiectul propus poate avea un potențial impact net pozitiv sau un efect potențial semnificativ, cum ar fi asupra mediului sau asupra funcționării infrastructurii energetice de pe teritoriul său, poate prezenta un aviz grupului în care își specifică preocupările.
 10. Organismul decizional al grupului examinează, la cererea unui stat membru al grupului, motivele întemeiate prezentate de un stat membru în temeiul articolului 3 alineatul (3) pentru neaprobarea unui proiect de interes comun legat de teritoriul său.
 11. Grupul se reunește pentru a examina și clasifica proiectele propuse, luând în considerare evaluarea entităților de reglementare sau evaluarea Comisiei pentru proiectele de transport de petrol și dioxid de carbon.
 12. Proiectele de liste regionale ale proiectelor propuse care se înscriu în categoriile prevăzute la punctele 1 și 2 din anexa II întocmite de grupuri, împreună cu toate avizele menționate la punctul 9, sunt prezentate agenției în termen de șase luni de la data adoptării listei Uniunii. Listele regionale și avizele aferente sunt evaluate de agenție în termen de trei luni de la data primirii. Agenția furnizează un aviz cu privire la proiectele de liste regionale, în special cu privire la aplicarea consecventă a criteriilor și a analizei costuri-beneficii între regiuni. Avizul agenției se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 713/2009.
 13. În termen de o lună de la data primirii avizului agenției, organismul decizional al fiecărui grup adoptă lista sa finală regională, respectând dispozițiile prevăzute la articolul 3 alineatul (3), pe baza propunerii grupurilor și luând în considerare avizul agenției și evaluarea autorităților naționale de reglementare, prezentate în conformitate cu punctul 7, sau evaluarea de către Comisie pentru proiectele de transport de petrol și dioxid de carbon, propuse în conformitate cu punctul 8. Grupurile prezintă Comisiei listele finale regionale, împreună cu avizele precizate la punctul 9.
 14. În cazul în care, pe baza listelor regionale primite și după ce a luat în considerare avizul agenției, numărul total de proiecte propuse de interes comun de pe lista agenției ar depăși un număr gestionabil, Comisia analizează, după ce a consultat fiecare grup interesat, dacă să nu includă pe lista Uniunii proiecte clasificate cu cel mai mic grad de către grupul relevant în conformitate cu clasificarea stabilită în temeiul articolului 4 alineatul (4).
-

ANEXA IV

NORME ȘI INDICATORI PRIVIND CRITERIILE APLICABILE PROIECTELOR DE INTERES COMUN

1. Un proiect cu un impact transfrontalier semnificativ este un proiect desfășurat pe teritoriul unui stat membru care îndeplinește următoarele condiții:
 - (a) pentru transportul de energie electrică, proiectul sporește capacitatea de transfer a rețelei sau capacitatea disponibilă pentru fluxurile comerciale la frontiera statului membru respectiv cu unul sau mai multe alte state membre, sau la orice altă secțiune transversală a aceluiași coridor de transport care are drept efect sporirea acestei capacități de transfer a rețelei transfrontaliere, cu minimum 500 MW comparativ cu situația în care proiectul nu ar fi pus în funcțiune;
 - (b) pentru depozitarea de energie electrică, proiectul oferă o capacitate instalată de cel puțin 225 MW și are o capacitate de depozitare care permite o producție anuală netă de energie electrică de cel puțin 250 GW/an;
 - (c) pentru transportul de gaze, proiectul vizează investiții în capacitățile de flux invers sau modifică capacitatea de a transporta gaze peste frontiera (frontierele) statelor membre în cauză cu cel puțin 10 %, comparativ cu situația anterioară punerii în funcțiune a proiectului;
 - (d) pentru depozitarea gazelor sau pentru gazele naturale lichefiate/comprimate, proiectul vizează aprovizionarea directă sau indirectă a cel puțin două state membre sau îndeplinirea standardului privind infrastructura (norma N-1) la nivel regional, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 994/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾;
 - (e) pentru rețelele inteligente, proiectul este conceput pentru echipamente și instalații de înaltă tensiune și de tensiune medie proiectate pentru o tensiune de minimum 10 kV. Proiectul implică operatori de transport și de sistem și operatori de sisteme de distribuție din cel puțin două state membre, care acoperă cel puțin 50 000 de utilizatori care produc sau consumă energie electrică sau ambele, într-o zonă de consum de minimum 300 GWh/an, din care cel puțin 20 % provin din surse regenerabile de natură variabilă.
2. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute la punctul 1 literele (a)-(d) din anexa II, criteriile prevăzute la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
 - (a) integrarea pieței, concurența și flexibilitatea sistemului se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan la nivelul Uniunii privind dezvoltarea rețelei de energie electrică pentru zece ani, în special prin:
 - calcularea, pentru proiectele transfrontaliere, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei în ambele direcții ale fluxului de energie, măsurată în funcție de cantitatea de putere (în MW) și contribuția acestora pentru a atinge capacitatea de interconexiune de minimum 10 % din capacitatea de producție instalată sau, pentru proiectele cu un impact transfrontalier semnificativ, a impactului asupra capacității de transfer a rețelei la frontierele dintre statele membre implicate, dintre statele membre implicate și țări terțe sau în interiorul statelor membre implicate, precum și asupra echilibrării raportului cerere-ofertă și asupra funcționării rețelelor în statele membre implicate;
 - evaluarea impactului, pentru zona de analiză definită la punctul 10 din anexa V, în termeni de costuri de producție și transport al energiei electrice la nivelul întregului sistem și de evoluție și convergență a prețurilor pe piață, în funcție de diferite scenarii de planificare și ținând cont în special de variațiile induse ordinii de merit;
 - (b) transportul energiei electrice produse din surse regenerabile către marile centre de consum și siturile de depozitare se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pentru zece ani, în special:
 - pentru transportul de energie electrică, prin compararea capacității de producție din surse regenerabile de energie (per tehnologie, în MW), care sunt conectate și transportate datorită proiectului, cu capacitatea totală planificată de producție din aceste tipuri de surse regenerabile de energie în statul membru implicat în 2020, în conformitate cu planurile naționale de acțiune privind sursele de energie regenerabilă, astfel cum sunt definite la articolul 4 din Directiva 2009/28/CE;

⁽¹⁾ JO L 295, 12.11.2010, p. 1.

- pentru depozitarea de energie electrică, prin compararea noilor capacități prevăzute de proiect cu capacitatea totală existentă pentru aceeași tehnologie de depozitare în zona de analiză definită la punctul 10 din anexa V;
- (c) siguranța în aprovizionare, interoperabilitatea și siguranța în funcționare a sistemului se măsoară conform analizei efectuate în cel mai recent plan de dezvoltare a rețelei de energie electrică pentru zece ani, în special prin evaluarea impactului proiectului asupra previziunilor de neasigurare a sarcinii în zona de analiză, astfel cum este definită la punctul 10 din anexa V, în funcție de adaptarea producției și a transportului pentru o serie de perioade de sarcină caracteristice, ținând cont de modificările previzibile în materie de fenomene meteorologice extreme și impactul acestora asupra rezilienței infrastructurii. Dacă este cazul, se măsoară impactul proiectului asupra controlului independent și fiabil al funcționării sistemului și al serviciilor.
3. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute la punctul 2 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 sunt evaluate după cum urmează:
- (a) integrarea pieței și interoperabilitatea se măsoară prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru integrarea segmentelor de piață și convergența prețurilor, pentru flexibilitatea globală a sistemului, inclusiv capacitatea de flux invers oferită în diverse scenarii;
- (b) concurența se măsoară pe baza diversificării, inclusiv a facilitării accesului la sursele locale de aprovizionare, luând în considerare succesiv: diversificarea surselor; diversificarea partenerilor; diversificarea rutelor; impactul noilor capacități asupra indicelui Herfindahl-Hirschman (HHI), calculat la nivelul capacității pentru zona de analiză, astfel cum este definită la punctul 10 din anexa V;
- (c) siguranța în aprovizionare cu gaze se măsoară prin calcularea valorii adăugate a proiectului pentru reziliența pe termen scurt și pe termen lung a sistemului de gaze al Uniunii și pentru sporirea flexibilității sistemului în cazul producerii de întreruperi în aprovizionare a statelor membre în diverse scenarii, precum și prin capacitatea suplimentară asigurată de proiect, măsurată în raport cu standardul de infrastructură (norma N-1) la nivel regional, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 994/2010;
- (d) sustenabilitatea se măsoară ca fiind contribuția unui proiect la reducerea emisiilor, la favorizarea producției de rezervă care să înlocuiască energia electrică din surse regenerabile sau a transportului de gaze obținute prin transformarea energiei electrice și de biogaze, ținând cont de schimbările previzionate ale condițiilor climatice.
4. În ceea ce privește proiectele care se încadrează în categoriile prevăzute la punctul 1 litera (e) din anexa II, fiecare funcție enumerată la articolul 4 se evaluează după următoarele criterii:
- (a) gradul de sustenabilitate: acest criteriu se măsoară prin evaluarea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și a impactului asupra mediului pe care îl au infrastructurile rețelelor de energie electrică;
- (b) capacitatea de conectare a rețelelor de transport și de distribuție și de transport al energiei electrice de la și către utilizatori: acest criteriu se măsoară prin estimarea capacității instalate a resurselor de energie descentralizate în rețelele de distribuție, injecția maximă admisă de energie electrică fără riscuri de congestie în rețelele de transport și energia care nu a fost extrasă din surse regenerabile din cauza riscurilor legate de congestie sau de siguranță;
- (c) conectivitate și acces la rețea pentru toate categoriile de utilizatori de rețea: acest criteriu se măsoară prin evaluarea metodelor adoptate pentru calcularea taxelor și a tarifelor, precum și a structurii acestora, pentru producători, consumatori sau pentru cei care sunt și producători și consumatori, precum și prin flexibilitatea operațională prevăzută pentru echilibrarea dinamică a energiei electrice în rețea;
- (d) siguranța și calitatea în aprovizionare: acest criteriu se măsoară prin evaluarea raportului dintre capacitatea de producție fiabilă disponibilă și cererea de vârf, a ponderii energiei electrice din surse regenerabile, a stabilității sistemului de energie electrică, a duratei și frecvenței întreruperilor pentru fiecare client, inclusiv a perturbărilor legate de condițiile climatice, și a calității tensiunii;

- (e) eficiența și calitatea serviciilor în ceea ce privește aprovizionarea cu energie electrică și exploatarea rețelelor: acest criteriu se măsoară prin evaluarea nivelului pierderilor înregistrate în rețelele de transport și de distribuție, a raportului între cererea minimă și maximă de energie electrică într-o perioadă de timp definită, a participării cererii pe piețele de energie electrică și la măsurile de eficiență energetică, a utilizării procentuale (de exemplu, sarcina medie) a componentelor rețelei de energie electrică, a disponibilității componentelor de rețea (legate de întreținerea planificată și neplanificată) și a impactului acestora asupra performanțelor rețelei, precum și a disponibilității reale a capacității rețelei în raport cu valoarea sa standard;
 - (f) contribuția la piețele transfrontaliere de energie electrică prin controlul fluxurilor de sarcină pentru a atenua fluxurile în buclă și pentru a spori capacitățile de interconectare: acest criteriu se măsoară prin evaluarea raportului dintre capacitatea de interconectare a unui stat membru și cererea de energie electrică din statul membru respectiv, a exploatării capacităților de interconectare, precum și a tarifelor de congestie la nivelul interconexiunilor.
5. În ceea ce privește proiectele de transport al petrolului care se încadrează în categoriile prevăzute la punctul 3 din anexa II, criteriile enumerate la articolul 4 se măsoară după cum urmează:
- (a) siguranța în aprovizionarea cu petrol se măsoară prin evaluarea valorii adăugate a noilor capacități oferite de un proiect pentru reziliența pe termen scurt și pe termen lung a sistemului, și a flexibilității conservate de sistem pentru a face față perturbărilor în aprovizionare, în diverse scenarii;
 - (b) interoperabilitatea se măsoară prin evaluarea gradului în care proiectul contribuie la îmbunătățirea funcționării rețelei petroliere, în special prin posibilitatea de a inversa fluxurile;
 - (c) utilizarea eficientă și sustenabilă a resurselor se măsoară prin evaluarea gradului în care proiectul folosește infrastructura deja existentă și contribuie la reducerea la minimum a presiunii și a riscurilor pentru mediu și climă.
-

ANEXA V

ANALIZA COST-BENEFICIU PENTRU ÎNTREGUL SISTEM ENERGETIC

Metodologia de realizare a unei analize cost-beneficiu armonizate pentru întregul sistem energetic cu privire la proiectele de interes comun respectă următoarele principii prevăzute în prezenta anexă.

1. Metodologia se bazează pe un set comun de date de intrare corespunzătoare sistemelor de energie electrică și de gaze ale Uniunii pentru anii $n + 5$, $n + 10$, $n + 15$ și $n + 20$, unde n este anul în care se efectuează analiza. Setul de date cuprinde cel puțin:
 - (a) în ceea ce privește energia electrică: scenarii privind cererea, capacitățile de producție pe tipuri de combustibili (biomasă, energie geotermică, hidroenergie, gaze, energie nucleară, petrol, combustibili solizi, energie eoliană, energie solară fotovoltaică, energie solară concentrată, alte tehnologii regenerabile) și locația geografică a acestora, prețurile combustibilului (inclusiv biomasă, cărbune, gaze și petrol), prețurile dioxidului de carbon, compoziția rețelei de transport și, dacă este cazul, a rețelei de distribuție, și evoluția acesteia, luându-se în considerare toate proiectele noi și semnificative de producție (inclusiv capacitatea echipată pentru captarea dioxidului de carbon), proiecte de depozitare și transport pentru care a fost luată o decizie finală de investiții și care urmează să fie puse în funcțiune până la sfârșitul anului $n + 5$;
 - (b) în ceea ce privește gazele: scenarii privind cererea, importurile, prețurile combustibilului (inclusiv cărbune, gaz și petrol), prețurile dioxidului de carbon, compoziția rețelei de transport și evoluția acesteia, luându-se în considerare toate proiectele noi pentru care a fost luată o decizie finală de investiții și care urmează să fie puse în funcțiune până la sfârșitul anului $n + 5$.
2. Setul de date reflectă dreptul Uniunii și legislațiile naționale în vigoare la data efectuării analizei. Seturile de date utilizate pentru energia electrică, respectiv pentru gaze sunt compatibile, în special în ceea ce privește ipotezele privind prețurile și volumele de pe fiecare piață. Setul de date este elaborat după consultarea oficială a statelor membre și a organizațiilor care reprezintă toate părțile interesate relevante. Comisia și agenția asigură accesul la datele comerciale necesare transmise de părțile terțe, dacă este cazul.
3. Metodologia oferă linii directe privind dezvoltarea și utilizarea rețelei și modelarea pieței necesare pentru analiza cost-beneficiu.
4. Analiza cost-beneficiu are la bază o evaluare armonizată a costurilor și beneficiilor pentru diferite categorii de proiecte analizate și acoperă cel puțin perioada prevăzută la punctul 1.
5. Analiza cost-beneficiu ia în considerare cel puțin următoarele costuri: cheltuielile de capital, cheltuielile operaționale și cheltuielile de întreținere pe parcursul ciclului de viață al proiectului, precum și, după caz, costurile de defecare și de gestionare a deșeurilor. Metodologia oferă orientări cu privire la ratele de scont care urmează să fie folosite la calcule.
6. Pentru transportul și stocarea de energie electrică, analiza cost-beneficiu trebuie să țină seama cel puțin de impactul și compensațiile rezultate din aplicarea articolului 13 din Regulamentul (CE) nr. 714/2009, de impactul asupra indicatorilor definiți în anexa IV și de următoarele efecte:
 - (a) costurile legate de emisiile de gaze cu efect de seră și de pierderile cauzate de transport de-a lungul ciclului tehnic de viață al proiectului;
 - (b) costurile ulterioare cu noile investiții în producția și transportul energiei electrice de-a lungul ciclului tehnic de viață al proiectului;
 - (c) flexibilitatea operațională, inclusiv optimizarea rezervei de reglaj și a serviciilor auxiliare;
 - (d) reziliența sistemului, inclusiv la dezastre și schimbările climatice, și siguranța sistemului, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene astfel cum sunt definite în Directiva 2008/114/CE.

7. Pentru gaze, analiza cost-beneficiu trebuie să țină seama cel puțin de rezultatele testelor de piață, de impactul asupra indicatorilor definiți în anexa IV și de următoarele efecte:
 - (a) reziliența sistemului, inclusiv la dezastre și schimbările climatice, și siguranța sistemului, în special în ceea ce privește infrastructurile critice europene astfel cum sunt definite în Directiva 2008/114/CE;
 - (b) congestiunea rețelei de gaze.
 8. În ceea ce privește rețelele inteligente, analiza cost-beneficiu ține seama cel puțin de indicatorii definiți în anexa IV.
 9. Metoda detaliată utilizată pentru luarea în considerare a indicatorilor prevăzuți la punctele 6-8 se elaborează după consultarea oficială a statelor membre și a organizațiilor care reprezintă toate părțile interesate relevante.
 10. Metodologia definește analiza care urmează să fie efectuată pe baza setului relevant de date de intrare, prin determinarea impactului cu și fără fiecare proiect. Domeniul de analiză pentru un proiect individual acoperă toate statele membre și țările terțe pe teritoriul cărora urmează să se construiască proiectul, toate statele membre limitrofe și toate celelalte state membre afectate în mod considerabil de proiect.
 11. Analiza identifică statele membre pe teritoriul cărora proiectul are un impact net pozitiv (beneficiarii) și cele pe teritoriul cărora proiectul are un impact net negativ (plătitorii). Fiecare analiză cost-beneficiu include analize de sensibilitate privind setul de date de intrare, data punerii în funcțiune a diferitelor proiecte în același domeniu de analiză și alți parametri relevanți.
 12. Operatorii de transport și de sistem, de depozitare, cei de terminale de gaze naturale comprimate și lichefiate, precum și operatorii de sisteme de distribuție fac schimb de informații necesare pentru elaborarea metodologiei, inclusiv informații referitoare la modelarea rețelei relevante și a pieței. Operatorii de transport și de sistem sau operatorii de sisteme de distribuție care colectează informații în numele altor operatori de transport și de sistem sau operatori de sisteme de distribuție transmit operatorilor participanți rezultatele referitoare la datele colectate.
 13. Pentru modelul comun de piață și de rețea pentru energie electrică și gaze prevăzut la articolul 11 alineatul (8), setul de date de intrare menționat la punctul 1 acoperă anii $n + 10$, $n + 20$ și $n + 30$, iar modelul permite o evaluare completă a efectelor în plan economic, social și asupra mediului, incluzând în principal costurile externe, cum ar fi cele legate de gazele cu efect de seră și emisiile de poluanți atmosferici convenționali sau de siguranța în aprovizionare.
-

ANEXA VI

LINII DIRECTOARE PRIVIND TRANSPARENȚA ȘI PARTICIPAREA PUBLICULUI

1. Manualul de proceduri menționat la articolul 9 alineatul (1) trebuie să specifice cel puțin:
 - (a) legislația relevantă pe care se bazează deciziile și avizele corespunzătoare diferitelor tipuri de proiecte relevante de interes comun, inclusiv legislația în domeniul mediului;
 - (b) deciziile și avizele relevante care trebuie obținute;
 - (c) numele și datele de contact ale autorității competente și ale altor autorități și părți interesate importante vizate;
 - (d) fluxul de lucru, cu evidențierea fiecărei etape a procesului, inclusiv un calendar orientativ și o trecere în revistă a procesului decizional;
 - (e) informații privind domeniul de aplicare, structura și nivelul de detaliere al documentelor care urmează să fie înaintate odată cu cererea de luare a deciziilor, inclusiv o listă de verificare;
 - (f) etapele și mijloacele prin care publicul larg poate participa la proces.
2. Programul detaliat menționat la articolul 10 alineatul (4) litera (b) precizează cel puțin următoarele:
 - (a) deciziile și avizele care trebuie obținute;
 - (b) autoritățile, părțile interesate și publicul care ar putea fi afectat;
 - (c) etapele individuale ale procedurii și durata acestora;
 - (d) etapele principale care trebuie urmate în vederea emiterii deciziei exhaustive și termenele aferente;
 - (e) resursele planificate de autorități și eventualele resurse suplimentare necesare.
3. Pentru a spori participarea publicului în procedura de autorizare și a asigura informarea și dialogul continue prealabile cu publicul, se aplică următoarele principii:
 - (a) părțile interesate afectate de un proiect de interes comun, inclusiv autoritățile naționale, regionale și locale relevante, proprietarii de terenuri și cetățenii care trăiesc în vecinătatea proiectului, publicul larg și asociațiile, organizațiile sau grupurile acestuia, trebuie informate în mod cuprinzător și consultate în etapele incipiente, când încă se mai poate ține seama de eventualele motive de îngrijorare, atunci când alternativele propuse de public pot fi luate în considerare și într-o manieră deschisă și transparentă. După caz, autoritatea competentă sprijină în mod activ activitățile întreprinse de inițiatorul proiectului;
 - (b) autoritățile competente se asigură că procedurile de consultare publică pentru proiectele de interes comun sunt, pe cât posibil, grupate împreună. Fiecare consultare publică acoperă toate subiectele relevante pentru o anumită etapă a procedurii, fiecare subiect de acest tip fiind abordat o singură dată pe parcursul consultării publice în cauză; cu toate acestea, o consultare publică poate avea loc în mai multe locații geografice. Subiectele abordate în cadrul unei consultări publice sunt indicate în mod clar în notificarea consultării publice respective;
 - (c) se admit comentarii și obiecții doar de la începutul consultării publice și până la expirarea termenului.
4. Conceptul privind participarea publicului trebuie să includă cel puțin informații referitoare la:
 - (a) părțile interesate abordate;
 - (b) măsurile avute în vedere, inclusiv locațiile și datele generice propuse pentru reuniunile dedicate;
 - (c) termenul;
 - (d) resursele umane alocate sarcinilor respective.

5. În contextul consultării publice care urmează să se desfășoare înainte de înaintarea dosarului de candidatură, părțile relevante trebuie cel puțin:
- (a) să publice o broșură informativă de cel mult 15 pagini în care să ofere, într-o manieră clară și succintă, o viziune de ansamblu asupra obiectivului și calendarului preliminar al proiectului, planul de dezvoltare a rețelei naționale, rutele alternative avute în vedere, efectele preconizate, inclusiv cele de natură transfrontalieră, și eventualele măsuri de atenuare a acestora, care se publică înainte de demararea consultării. Broșura informativă enumeră în plus adresele de internet ale platformei de transparență menționate la articolul 18 și manualul de proceduri menționat la punctul 1;
 - (b) să informeze toate părțile interesate afectate cu privire la proiect prin intermediul paginii web menționate la articolul 9 alineatul (7) și prin alte mijloace corespunzătoare de informare;
 - (c) să invite în scris toate părțile relevante afectate la reuniuni cu teme specifice, pe parcursul cărora să se discute motivele de îngrijorare.
6. Pagina web a proiectului trebuie să prezinte cel puțin următoarele informații:
- (a) broșura informativă menționată la punctul 5;
 - (b) un rezumat fără caracter tehnic, actualizat periodic, de cel mult 50 de pagini, care să reflecte stadiul actual al proiectului și, în cazul actualizărilor, să indice clar modificările aduse versiunilor anterioare;
 - (c) proiectul și planificarea consultării publice, indicându-se în mod clar datele și locurile unde se organizează consultările și audierile publice și subiectele relevante preconizate pentru reuniunile respective;
 - (d) detaliile de contact în vederea obținerii setului complet de documente înaintate;
 - (e) detaliile de contact în vederea transmiterii comentariilor și obiecțiilor pe parcursul consultărilor publice.
-

Declarația Comisiei Europene privind eligibilitatea proiectelor de interes comun în ceea ce privește asistența financiară din partea UE în contextul infrastructurilor energetice transeuropene [capitolul V din Regulamentul (UE) nr. 347/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾]

Comisia subliniază că, în opinia sa, este important ca sprijinul din surse UE și naționale să se extindă la subvenții pentru lucrări, pentru a se permite punerea în aplicare a proiectelor de interes comun care sporesc diversificarea surselor, a rutelor și a alternativelor de aprovizionare cu energie. Comisia își rezervă dreptul de a face propuneri în acest sens pe baza experienței dobândite prin monitorizarea punerii în aplicare a proiectelor de interes comun, în contextul raportului prevăzut la articolul 17 din Regulamentul privind liniile directe pentru infrastructurile energetice transeuropene.

⁽¹⁾ A se vedea pagina 39 din prezentul Jurnal Oficial.